

BLOUDĚNÍ ČASEM

1.

Před ním se rozprostírala široká plocha lesklého kovu až ke vzdálenému, lehce zakřivenému okraji, který se v přísvisu hvězd táhl na pozadí černé propasti vesmíru jako tenká stužka světla. Plochá deska Kalakova kosmodromu vypadala jako křivě zavěšená lampa. Na její hladký povrch dopadalo světlo obrovských zářičů.

Rog Fanther vnímal ten pohled, jako by si ho chtěl dobře vtisknout do paměti a být si jistý, že už ho nezapomene.

Zaklonil hlavu v helmě a podíval se průzorem nahoru. Vysoko nad ním přeletěl tmavý stín, který bylo možné rozeznat jen podle toho, že hvězdy najednou pohasínaly a zase se rozsvěcely. Byla to jedna ze šesti tisíc lodí, které kolem stanice kroužily. Jedna z flotily kosmických lodí, kterou solární impérium chránilo předsunutou základnu v mlhovině Andromeda.

Rog Fanther vykročil. Uměle vytvořené pole přitažlivosti ho přidržovalo u tvrdého kovu plošiny, který cítil pod podrážkami. Šel k úzkému proužku světla, vyznačujícím okraj jedné z nejpodivnějších kosmických lodí, jaké kdo kdy viděl.

Ze tmy před ním vyvstaly obrysy postavy.

„Je to dost, že jdeš," uslyšel Rog ve sluchátkách zabudovaných do helmy skafandru. „Co tu děláš?"

Rog přistoupil blíž k velkému muži, který se na něj šklebil.

„Prohlížel jsem si krajinu," odpověděl. „Opravdu překrásná."

Gerry Snigert si ho pozorně změřil.

„Ale jinak jsi v pořádku, doufám?" zeptal se.

Rog důrazně přisvědčil.

„Naprosto. K boji připraven. Kolik času ještě máme?"

Gerry se otočil a odcházel.

„Podívej se na svoje hodinky," zabručel, „a dozvíš se to."

Rog šel za ním. Gerry se zastavil, když se před ním v hladké kovové podlaze otevřela čtvercová mezera. Kolem jejích okrajů prosvítalo namodralé světlo. Gerry vstoupil na plošinu, která s ním klesala dolů. Rog počkal, až se plošina vrátila, a také sjel dolů. Byli v malém

vstupním prostoru. Strop se zavřel a dovnitř proudil vzduch. ve stěně se automaticky otevřel oválný vchod.

Gerry vedl Roga chodbami a ukázal mu obrovská skladiště, v nichž byly tři přídatné konvertory určené pro CREST III. Pak ho zavedl dlouhou spojovací chodbou k velitelskému stanovišti a vedle něj mu ukázal malou místnostku přeplněnou přístroji. Byla propojená s velitelskou místností.

„To je tvé království, Rogu," zasmál se Gerry. „Aspoň pro první část cesty.

Máš tady dva a půl tisíce přístrojů. Ty ti ukážou, v kterém okamžiku máš vystřelit bomby. Takový chytrý chlapík jako ty bez potíží přečte všechny číselníky najednou."

Rog k němu vzhlédl. Ted' už neměli helmy. Gerryho široký obličej zářil dobrotou. Byl jako otec, který slibuje synkovi, že ho vezme na nedělní procházku.

„Nemáš kousek citu v těle," zavrčel Rog podrážděně. „Jinak bys chápal, co jste to na mě uvalili."

Posadil se k velkému rozvodnému pultu a posedával v křesle, jako by je chtěl vyzkoušet.

„Protože víme, že ty jsi ten pravý, Rogu," odpověděl dobromyslně Gerry.

„Nesmysl," bručel Rog. „Celý ten podnik je hrozně riskantní. Jestli se sple tu a zmáčknu nesprávný knoflík, vyletí celá loď do povětří." Byl nervózní a podrážděný.

„Vymýšlíš si," tvrdil klidně Gerry. „Na tvém místě bych si vzal před startem ještě pár pilulek. Budeš potřebovat chladnou rozvahu, až budeme nad Variem."

„Dobrá, Gerry." zamumlal Rog. „Zůstanu už tady."

Gerry vyšel a zavřel za sebou. Rog se opřel v měkkém křesle a natáhl si nohy. Zlobil se sám na sebe. Zkoušel se přimět ke klidu.

Uvědomil si, že má strach. Strach, jako nikdy v životě.

Aby odpoutal myšlenky, zapojil velkou obrazovku vlevo na stěně. Jako kouzlem se na ní objevily světelné body hvězd. A plošina visela v prázdnu jako opilá lampa.

Rog se podíval na hodinky.

Půl dvanácté, Ještě dvě a půl hodiny do startu.

DINOIII nebyl hezká loď. Kdo ho viděl poprvé, pochyboval, že je vůbec schopný pohybu. Přitom byl konstruovaný nanejvýš účelně, bez ohledu na vzhled.

Jeho základní částí byla okrouhlá plošina o průměru dva kilometry a síle čtyři sta metrů. V jeho nitru byl jeden sklad vedle druhého. Tak objemná nákladní loď dosud ještě nebyla postavena.

Na okraj plošiny nasedala koule o průměru tři čtvrtě kilometru. V ní byla posádka, velitelský můstek i obrana. Zde se také nacházel pohon i stroje schopné generovat mimořádně silné ochranné štíty

Kapitánem této ojedinělé lodi byl major Gerald Snigert. Někteří o něm tvrdili, že je proto takový klid'as, protože impulzy vysílané z mozku v jeho obrovské postavě zabloudí a nikdy nedorazí včas.

Jeho prvním důstojníkem byl Rog Fanther, mladý, čiperný chlapík, který mu dělal společníka už víc než pět let. Tvořili sehranou dvojici. To byl jeden z důvodů, proč byli pro tento úkol vybráni.

Posádka DINAIII nebyla velká, pouhých třiatřicet mužů. Loď byla plně automatizovaná. Kromě toho letělo s lodí dvaatřicet důstojníků a poddůstojníků technických a vědeckých služeb. I když to byli příslušníci flotily Impéria, opravdoví kosmonauti se na ně dívali s opovržením jako na přítěž. Jejich chvíle měla přijít teprve tehdy, až DINO III doletí k cíli jestli k němu doletí.

Úkolem DINA III bylo pomoci Perrymu Rhodanovi k návratu do přítomnosti.

Rhodanova vlajková loď byla vržena víc než padesát tisíc let do minulosti.

Bratři Woolverové k němu před časem našli cestu a přinesli od něho zprávu. Reginald Bull, který Rhodana v jeho nepřítomnosti zastupoval, se rozhodl mu pomoci.

DINOIII se měl dát přenést do minulosti pomocí těžé pasti, do které se chytila CREST III. Touto léčkou byla planeta Vario, která dokázala soustředit dost mohutné síly k vytvoření časového pole.

Bylo známo, že CREST III se ukrývá ve stínu dvojslunce Redpoint v Mléčné dráze, dva tisíce šest set světelných let od transmiteru Kahalo. DINO III s sebou vezl tři přídatné motory. Každý z nich umožňoval lodi jako CREST III dolet čtyři sta tisíc světelných let.

Podle odhadu Reginalda Bulla má CREST III sama ještě dva nepoužité rezervní motory. S pěti by se její dolet zvýšil na dva miliony světelných let. To by jí umožnilo i bez slunečního transmiteru doletět do mlhoviny Andromeda a tam se prostřednictvím planety Vario vrátit zpět do přítomnosti.

Takový byl plán. V podstatě jednoduchý, ale přípravy na jeho provedení už zabraly víc úsilí než vedení středně velké kosmické války. Planeta Vario byla stále ještě v rukou Tefrodů, a bylo nutné je nějak oklamat, aby umožnili průlet DINAIII. K tomu účelu bylo přichystáno pět tisíc válečných lodí, které měly neforemnou dopravní loď doprovázet.

Přesto nebyly vyhlídky na úspěch lepší než sedmdesátiprocentní. Reginald Bull se poslední dobou moc nevyspal. Jestli se tento projekt zhatí, bude se svou moudrostí v koncích.

Pak by Perrymu Rhodanovi nezbylo než najít si cestu zpátky vlastními silami.

DINO III odstartovala přesně ve čtrnáct hodin. Rog Fanther nevyšel ze své malé kabiny. Poslechl Gerryho Snigerta a vzal si dvě pilulky. Teď byl klidný.

Sledoval na obrazovce, jak se pět tisíc lodí seskupuje kolem DINA III. Kalakův kosmodrom pozvolna mizel. Čtyřicet minut po startu přešel svaz do lineárního prostoru. Vzdálenost k Variu překonají za hodinu a půl.

Když se lodě zase vrátily do Einsteinova vesmíru, zbývalo jim k záhadné planetě už jen šedesát astronomických jednotek, a slunce Big Blue svítilo ve vší své kráse.

Zavily sirény. Od této chvíle byla DINO III v bojové pohotovosti. Rog Fanther přezkoušel svá zařízení. Všechno bylo v pořádku. Zatím neměl důvod dělat si starosti.

Znovu se zadíval na velkou obrazovku. Slunce Big Blue svítilo tak jasně, že planeta Vario se v jeho záři ztrácela. Ně

kde tam vpředu, představoval si Rog, teď vyrazí pět tisíc pozemských lodí z lineárního prostoru a střemhlav útočí na Vario. Na dvě nebo tři hodiny zaměstnají celou obrannou flotilu Tefrodů, která je trvale umístěna na planetě. V nastalém zmatku se DINO III co nejvíce přiblíží k planetě, aby se dostala na dosah časové pasti. Tefrody musí něco přimět, aby časové pole aktivovali. A tady měly

přijít na řadu bomby, které ovládal Rog od svého pultu.

Mohutný trup DINA III byl celý zahalený do ochranného štítu. Počítalo se s tím, že na něj Tefrodi budou střílet. Pro nepřítele bylo připraveno překvapení, které znali jen Reginald Bull, několik vysokých důstojníků a posádka nákladní lodi. Bude to vypadat, že se DINO III náhle rozletěla na kusy.

Rog se mrzutě podíval na hodinky. Útok na Vario byl naplánován na minutu přesně. Kosmická bitva vypukne naplno za pět hodin, vyvrcholí asi za deset hodin. V té době by měla být DINO III padesát tisíc kilometrů vzdálena od Varia. V tuto chvíli byl ještě šedesát astronomických jednotek čili devět miliard kilometrů daleko a k překonání této vzdálenosti bude potřebovat deset hodin.

Na to dvě pilulky nebudou stačit, pomyslel si Rog. Zcela zbytečně se znovu

dal do kontroly přístrojů. Byly v pořádku stejně jako před několika minutami.

Pak ho zavolal Gerry. Na malé obrazovce se objevila jeho přátelská široká tvář.

„Tak jak se vede?“ ptal se.

„Nic víc nechceš vědět?“ utrl se Rog. „Mizerně.“

Gerry se zasmál.

„Jen se nerozčiluj, Rogu. Všechno běží jako na drátku.“ Otočil se k někomu mimo obrazovku. Pak se znovu zazubil na Roga. „První styk s nepřítelem. Jeden z našich tam vpředu na něj vypálil salvu.“

Rog mávl rukou.

„Co kdybys mi sem poslal někoho s hrnkem kávy?“

„Festus nemá co dělat. Hned ti ho tam pošlu.“

Obrazovka zhasla. O chvíli později se otevřely dveře a teatrálně vešel malý tloušťík, který na jedné ruce vyvažoval podnos se šálkem kávy.

„Výtečný dobrý den přeji, pane,“ přednesl vysokým hlasem. „Zde je nápoj, jenž jste si objednal. Doufám, že vám přinese kýžené uvolnění.“

Rog si muže změřil od hlavy k patě. Pak ukryl tvář do dlaní a zanaříkal:

„Dobré nebe copak na téhle lodi nikdo není normální?“

„Pane?“

„To je v pořádku, Feste. Postavte to sem.“

Tloušťík postavil podnos na kraj pultu. Rog sáhl po šálku, upil a spálil si jazyk. Začal nadávat.

„Pan nadporučík ráčí mít vysloveně špatnou náladu," poznamenal Festus. „Smím vám nabídnout menší povyražení, pane? Snad malá partička očka, pane, nebo..."

Rog vyskočil.

„Seržante Lennone!" zařval.

„Pro vás, pane, pouze Festus," odpověděl klidně tloušťík.

„Tato loď je ve stavu bojové pohotovosti!" hřímál Rog. „Jak si můžete dovolit..."

Festova tlustá tvář se roztáhla radostným úsměvem. Rog si najednou připadal směšný a odmlčel se v půlce slova. S náznakem omluvy mávl k volné židli.

„Posaď se, Feste, a povídej, co si o tom všem myslíš."

Festus se zatvářil tázavě.

„Dovoluji si mít názor teprve, když k tomu mám podklady, pane," pronesl.

Rog pohodil hlavou.

„Aha, správně, na to jsem zapomněl. ty posuzuješ věci teprve tehdy, když se udály."

„Přesně tak, pane. Dopředu totiž nemám čeho se chytit. Můj mozek je dosti chatrný, proto přenechávám věštění raději pozitronickým počítačům."

Rog se najednou dal do smíchu. Přemohl ho Festův zvláštní způsob vyjadřování i to, jak s vážnou tváří kázal naprosté nesmysly.

Festa to potěšilo.

„Vidíte, pane, už se mi podařilo vyloudit na vaší tváři úsměv, což svědčí o návratu dobré nálady. Snad bychom si teď přece jen mohli dát očko. Nebo snad dámu?"

„A ven!" vykřikl Rog v předstíraném hněvu.

Festus popadl prázdný podnos a vyskočil.

„Možná poker, pane?" zkusil to váhavě.

„Řekl jsem, ven!"

Festus se otočil a vyklopýtal ze dveří. Když za ním zapadly, uvolnil Rog nastřádané nervové napětí v osvobozujícím smíchu.

O pět hodin později už viděl Rog na velké obrazovce bojující

kosmické lodi. Na obloze hustě poseté hvězdami se objevovaly jiskry záblesků. Občas vykvetly v malé žhavé míčky, které na několik vteřin jasností předčily hvězdy. Každý takový výbuch znamenal zničení kosmické lodi přímým zásahem. Rog svíral rty a usilovně si připomínal, že pozemské lodi výzbrojí daleko předčí tefrodské.

Dvacet minut před kritickou chvílí se znovu ozval Geny. Tentokrát byl vážnější, ale dobrácký úsměv z jeho tváře zcela nezmizel.

„Všechno probíhá na jedničku, Rogu," řekl. „Tefrodi o nás zatím nevědí. Bitva je v plném proudu, tak by na nás ani neměli čas. Nasadili do bitvy dvanáct tisíc lodí. Většina z nich je ovšem menší než naše průměrná loď. Jedenačtyřicet jejich lodí bylo zatím zničeno, z našich jen dvě."

Rog si oddechl.

„Díky, Gerry," odpověděl. „To jsou dobré zprávy."

Gerry přisvědčil.

„A ještě něco. Za třicet minut budeme přímo uprostřed bitvy. Pak přijdeš na řadu ty. Jasně?"

Rog se mu pevně díval do očí.

„Jasně, pane!"

Čas najednou přímo letěl. Už byla na dohled planeta Vario. DINOIII k ní zamířila a slunce Big Blue konečně zmizelo z obrazovky. Teď už Rog rozeznával i podrobnosti na povrchu planety.

Najednou obrazovka zaplanula. Rog cítil, jak se pod ním zatřásla podlaha. Stěny se rozdrnčely.

DINO III byla zasažena. Rog zkontroloval přístroje. Všechno bylo v pořádku. Ochranný štít zachytil náraz. Obrazovka se zase rozbleskla a Rog na okamžik před sebou zahlédl světle šedý

povrch planety. Následoval další zásah, a Rog uvolnil první bombu.

Bomba vybuchla v okamžiku, kdy vyletěla z ochranného štítu. Jenom několik set metrů nad obrovským diskem nákladní lodi se rozzářila žhavá koule nukleární exploze. Při pohledu zvenčí to muselo vypadat, že vybuchla část lodi.

Další zásahy následovaly stále těsněji za sebou. V okamžicích mezi nimi viděl už Rog na obrazovce toky velkých řek. To znamenalo, že nejsou výš než deset tisíc metrů nad povrchem. Rozhodující okamžik se blížil.

V rytmu nepřátelské palby vypouštěl Rog jednu bombu za druhou. Vybuchovaly kolem ochranného štítu a halily DINO III do oblaku nukleárního žáru, před nímž bledly hvězdy. Nezmenšenou rychlostí se oblak řítil k planetě a nesl s sebou zkázu a smrt.

Hrozba uvedla v činnost automatická obranná zařízení na Variu. Lodě tefrodské flotily už neměly čas zasáhnout a odvrátit nevyhnutelné zpusťování planety hořící lodí. Byla jen jediná možnost.

Mezi plamennou výhní, která vřela na Rogově obrazovce, prošlehl najednou mocný a neuvěřitelně jasný svazek paprsků. Rog nejdřív vykřikl leknutím. Pak pochopil.

Jejich plán vyšel.

Časová past nasávala energii z velkého modrého slunce. Ve zlomcích vteřiny se proud energie přelije do jejích zásobníků a umožní zřízení časového pole.

Rog klesl zpět do svého křesla. Teď už neměl nic na práci. Sepjal ruce a čekal na přechod z jednoho času do jiného.

V době, kterou DINO III potřebovala k cestě do minulosti a do jiné galaxie, začal na palubě neforemné lodi pracovat složitý pozitronický počítač. Nepředstavitelnou rychlostí probíhala měření, výpočty a určování kurzu. DINO III se proměnila v robota, který sám rozhodoval o svém osudu.

Rozhodoval ovšem tak, jak to měl naprogramováno.

DINO III byla časovou pastí Vario přenesena do šestiúhelníkového transmiteru ve středu Andromedy, odtud do slunečního šestiúhelníku uprostřed Mléčné dráhy a pak odeslána ke zhmotnění nad planetu Kahalo. Teprve dvacet tisíc kilometrů nad Kahalem se znovu objevila v Einsteinově vesmíru. Bylo ji však vidět jen nepatrný zlomek vteřiny. Pak ji pozitronika zavedla do lineárního prostoru.

Krátký časový úsek stačil k tomu, aby zaměřovače strážní flotily Lemurů zaznamenaly výskyt cizího tělesa, ale nebyl dost dlouhý na to, aby o něm mohlo být zjištěno něco bližšího. Lemurští velitelé vyslali několik hlídek, aby pátraly v širším okolí Kahala. Po půldni marného hledání byl poplach odvolán. Případ dostal identifikační číslo a byl odložen do rubriky „nevysvětlitelné úkazy“.

V Andromedě, víc než padesát tisíc let v budoucnosti, nazíráno z paluby DINA III, se pozemské lodě odpoutaly od protivníka hned, jak

nákladní loď zmizela. Reginald Bull jim poručil zmizet v lineárním prostoru. Nepřátelé byli nejdřív zmatení, ale pak začali oslavovat vítězství svých zbraní.

DINO III dorazila po krátkém lineárním letu k cíli. Vynořila se v normálním vesmíru ve vzdálenosti deset astronomických jednotek od soustavy dvojslunce Redpoint. Major Snigert se ihned ujal řízení a začal pátrat po vlajkové lodi CREST III.

ve své malé kóji si Rog Fanther začínal zvykat na představu, že přečkali všechna nebezpečí posledních chvil a že se teď opravdu dostali do minulosti. Představoval si, jak teď Reginald Bull stahuje svou flotilu zpátky na základnu, a najednou si uvědomil, že se to neděje teď, ale v daleké budoucnosti, od níž je dělí desítky tisíciletí.

Rog vstal a přešel na velitelský můstek. On sám cítil velkou úlevu, a proto ho překvapilo, že důstojníci seděli nad svými pulty s ustaranými tvářemi, jako by nevěděli, že nebezpečí pominulo. Gerry byl něčím tak zaměstnán, že si ani nevšiml Rogova příchodu.

„Co se děje, k čertu?“ zeptal se Rog. Jeho silný hlas zazněl v napjatém tichu jako výstřel z děla.

Gerry vzhlédl a věnoval mu záhadný pohled. Pak mávl rukou a znovu se sklonil ke své práci. Rog se rozhlédl. DINO III byla v horních vrstvách chromosféry většího ze slunečních dvojčat nazývaných Redpoint. Pohybovala se značnou rychlostí.

Rog najednou pochopil. Gerry neztrácel čas. Pátrání po vlajkové lodi bylo v plném proudu. Rog přistoupil blíž ke Gerryemu.

V té chvíli Gerry skončil svou práci. Narovnal se a jeho věčný úsměv byl tentam. Pomalu a těžce se otočil, jako by mu každý pohyb dělal potíže. Zřejmě mu trvalo dlouho, než si uvědomil, že před ním někdo stojí.

Podíval se na Roga a pokusil se o úsměv.

„Hotovo,“ řekl hlše. „Prohledali jsme celé okolí Redpointu. CREST III tu není!“

2.

Barnard bouchl do stolu.

„Znovu opakují, že nesmíme jen tak hodit flintu do žita. Prohledali jsme okolí slunce, ale CREST III může být kdekoli v téhle soustavě. je to nesmysl, tvrdit už teď, že loď zmizela.“

Major Gus Barnard byl šéf vědců a techniků na palubě DINAIII.

Byl vysoký a hubený, měl tvář askety, řídké vlasy učesané dozadu z vysokého čela.

Rog Panther Barnarda nesnášel. Podle něho byl vědec impertinentní a míchal se do záležitostí, do nichž mu nic nebylo. Řízení lodi bylo věcí Gerryho, i když měl Barnard stejnou hodnost.

Gerry si z Barnardova hněvivého výbuchu nic nedělal. Stál proti němu na druhé straně stolu a vlídně se usmíval. Rog se držel v pozadí. Vedle něj stál stejně nenápadně mladý Derek Lytle. Rog do něj šťouchl. Lytle se na něj nervózně podíval.

„Vždycky se takhle chová?" zašeptal Rog.

Lytle pokrčil rameny.

„Málokdy. Nevím, co mu..."

Odmlčel se. Začal mluvit Gerry.

„Z vašich osobních spisů jsem se dozvěděl, Barnarde," zahájil svým charakteristickým dobráckým tónem, „že jste odborník na pohonné motory. Dovolte, abych vám objasnil pár věcí, které do vašeho oboru přímo nespádají."

„Děkuju," odfrkl Barnard. „Umím si sám vypočítat, co potřebuju, a..."

„ne, neumíte," přerušil ho ostřejším tónem Gerry. „CREST III se tady ukrývala. Vlajková loď a plošina Veslařů mohly uniknout lemurským hlídkám jen v blízkosti slunce, které by rušilo zaměřování. V celé soustavě je jen jedno takové místo, a to je chromosféra velkého slunce Redpoint. Jestliže CREST III opustila Redpoint, opustila celou soustavu. V dosahu tisíc astronomických jednotek není jiné místo, kam by se mohla ukrýt."

Barnard se zatvářil kysele.

„Přesto nemůžeme zcela vyloučit možnost, že tady někde CREST III je. Všechno, co uvádíte, jsou jen předpoklady."

„Barnarde," odpovídal Gerry nebezpečně vlídně, „vyslali jsme sondy a vyzářili slabé signály, které se dají zachytit do vzdálenosti půl světelného roku. Žádnou odpověď jsme nedostali."

Barnard se nevzdával.

„Třeba na vlajkové lodi nefunguje přijímač nebo vysílač, nebo obojí."

„A na plošině Veslařů taky?" Gerry se zlostně zasmál. „To je přitažené za vlasy, Barnarde."

Barnard zrudl.

„Hrom do toho, Snigerte," vykřikl, „copak vy to už teď chcete vzdát?"

Gerry se na něj dlouze zamyšleně zadíval a usmíval se. Rog si všiml, že Barnard mrzutě sklopil zrak.

„To samozřejmě nechci, Barnarde," odpovídal Gerry. „CREST III čeká, že jí někdo přiletí na pomoc. Bratři Woolverové loď naposled zastihli tady, a i ten nejhlupejší z nás si umí spočítat, že ji tady musíme hledat nejdřív. Jsem si jistý, že nám tu někde nechali vzkaz. Až ho najdeme, budeme vědět, co dál." Otočil se na patě, jako by tím považoval věc za vyřízenou. Pak ho zřejmě ještě něco napadlo. „A ještě něco, Barnarde..."

„Ano?"

„Ať už nám CREST III nechala jakoukoliv zprávu, nechala ji tam, kde by ji hledal každý rozumný lodní důstojník. Pár tisíc kilometrů nad fotosférou Redpointu."

Barnard se napřímil a stál, jako by spolkl pravítko. Byl tak bledý, že se Rog bál, aby v příští chvíli neomdlel. Barnard se ale ovládl.

„Lytle!" zavolal.

„Ano, pane?"

„Pojďte, jdeme!"

Vyšel se svým asistentem z malé konferenční místnosti. Rog se za ním chvíli díval, pak uslyšel, jak Gerry zasykl. Otočil se ke stolu.

Gerry si přejel dlaní čelo.

„S tímhle chlapíkem ještě budou nepříjemnosti," řekl pohněvaně.

Pátrání po vzkazu od posádky CRESTU III bylo zdlouhavé. Gerry odhadoval, že potrvá osm týdnů.

Rog uvažoval, co se mohlo stát, že CREST III opustila soustavu Redpoint.

Dejme tomu, že by si zvolila ještě lepší úkryt. Pak by ale nechala vzkaz na tak nápadném místě, že by ho našli hned. To se nestalo. Jediným vysvětlením bylo, že CREST III byla k odletu donucena. Tady se nabízela jen jedna možnost. Lemurové odhalili její úkryt.

V tom případě by zpráva musela být tak dovedně schovaná, aby ji Lemurové nenašli. Rog si ji představoval jako pouzdro velikosti sondy. Mohlo by být vybavené signálem, který by byl srozumitelný jen pro pozemskou loď.

Ale co se mohlo stát s plošinou? Létající kosmodromy kosmických

inženýrů měly jednu nevýhodu. Trvalo jim dlouho, než dosáhly plné rychlosti. Plošina potřebovala pět až deset hodin, aby přešla z klidové polohy do lineárního letu. A lineami let byla jediná možnost, jak se mohla spasit před útokem Lemurů.

Dozvěděl se ale Perry Rhodan o hrozícím nebezpečí včas? Rog o tom po

chyboval. Pokládal za pravděpodobné, že Lemurové létající kosmodrom zničili.

Pak by se ale po něm musely najít nějaké stopy, aspoň drobné úlomky. Rog by si to byl rád ověřil. Vstal z lehátka, na němž ve své kabině odpočíval, předpisově se ustrojil a vydal se za svým velitelem.

Byl zvědavý, co Gerry jeho teorii řekne. Když ale otevřel dveře velitelského můstku a uviděl tam Guse Barnarda, který divoce gestikuloval a křičel, až stěny drnčely, pochopil, že se něco přihodilo.

Váhavě přistoupil blíž. Barnard vykřikoval výčitky a kletby. Gerrymu se s potížemi povedlo ho přerušit.

„A co, jestli vaši lidé opravdu zaměřili planetu?“

Rog myslel, že se přeslechl. Perry Rhodan si přece vybral jako úkryt Redpoint, protože byl dobře známý jako základna USO. V reálném čase nebo o padesát tisíc let dříve, pořád to byla táž sluneční dvojčata. A v soustavě Redpoint žádná planeta nebyla!

„Co to je za řeči o planetě?“ zeptal se Barnarda.

„Zatímco vaše loď tady neúčinně lítá kolem dokola,“ odsekl Barnard podrážděně, „moji lidé se trochu rozhlíželi.“

Máme své vlastní nástroje, i když třeba nejsou tak dobré jako... ale to sem nepatří. Prostě jsme našli planetu. Malou, asi velikosti Marsu, ve vzdálenosti dvou a půl astronomických jednotek od velkého slunce.“

Barnard si zřejmě myslel, že tím dokazuje nesprávnost Gerryho předpokladů. Rog se dopálil.

„No a?“ zeptal se pohrdavě.

„No a?“ vykřikl Barnard. „Člověče, copak to nevidíte? CREST III se mohla mnohem líp schovat na planetě než u nějakého slunce.“

„Aha,“ řekl Rog. „A co se stalo s plošinou?“

Otázka vyvedla Barnarda z rovnováhy. Pokrčil rameny.

„To nevím,“ stál na svém. „Ale my máme najít CREST III, ne

létající kosmodrom Veslařů."

„Správně," řekl klidně Gerry. „Jenže zmizení plošiny je důležitá okolnost, kterou nesmaže ani váš objev planety."

Barnard se zamračil.

„Jaká okolnost?"

„Není tu plošina není tu CREST III," zašklebil se Gerry.

Barnard byl před výbuchem. Vyrazil ze sebe příškrčeným hlasem:

„Majore Snigerte! Jestli máte v úmyslu nebrat v úvahu existenci dosud neznámé planety a možnost, že je tam

CREST III, oznámím vaši nedbalost vašemu nadřízenému."

Rogovi to připadalo tak komické, že se hlasitě rozesmál. Gerry Snigert vstal a vládně se na Barnarda usmál.

„Na to máte nesporně právo, majore Barnarde," odpověděl vesele.

„Musím vám ovšem připomenout, že můj nadřízený je od nás padesát tisíc let v budoucnosti a jeden a půl milionu světelných let daleko. A že nemáte žádnou naději ještě někdy se s ním setkat, pokud nenajdeme CREST III!"

Barnard pochopil, co mu vlastně Gerry říká. S rudým obličejem se otočil a vyřítil se dveřmi ven.

„Kdyby tak uměli aspoň jednou vybrat pro nějaký podnik lidi, kteří se spolu shodnou," zamumlal Rog. Pak se obrátil na Gerryho. „Jaké jsou to tlachy o nějaké planetě? Základna USO Redpoint přece žádnou planetu nemá!"

Gerry přisvědčil.

„Základna USO ne. Jenže to mluvíme o daleké budoucnosti. Teď tu planeta je. Dá se to lehce vysvětlit. Ta dvě slunce mají obrovskou přitažlivost. Zatím planeta zdánlivě setrvává na své oběžné dráze, ale dříve nebo později se do jednoho z obou sluncí zřítí." Zamyšleně se na Roga podíval a vzdychl. „Rozhodně dřív, než uplyne padesát tisíc let."

Rog se podrbl na nose. Vysvětlení bylo prosté. Mohl na to přijít sám.

„No dobrá," zabručel. „A co máš teď v plánu?"

„Nic moc. DINO III zůstane tady a bude pokračovat v pátrání. Ale pro tebe a několik dalších bych měl zvláštní úkol."

Roga to překvapilo.

„Snad ne tam?"

„Ano, na Barnardovu planetu. Nemůžeme si dovolit nechat ji bez

povšimnutí."

Rog zalapal po vzduchu.

„Propána, proč jsi to neřekl hned Barnardovi, když tu byl? Mohl jsi mu ušetřit spoustu rozčilování!"

Gerry se smál.

„Vždyť mě nepustil k slovu, copak jsi to neslyšel?"

Rogovi se jeho úkol vysloveně zamlouval. Jako by to Barnard věděl, využil první příležitosti, aby mu zkazil radost. Dřív než Rog mohl sestavit svou čet, zašel Barnard za Gerrym a prosadil, aby se z poloviny skládala z členů posádky lodi a z poloviny z příslušníků technickovědeckého oddělení. On sám se chtěl také zúčastnit. Velení zůstalo Rogu Fantherovi, ale Rog si uměl před

stavit, jaké to bude, mít v oddíle majora Barnarda.

DINO III vezla s sebou tři malé kosmické lodě typu Korveta. Rog dal jednu z Korvet připravit k letu. Jako doprovod si vybral seržanta Lennona a dva desátníky. Barnard si mohl své průvodce zvolit sám. Přivedl nadporučíka Lytla a dva velké hubené seržanty, kteří si byli podobní jako bratři, a jak se ukázalo, také to bratři byli.

Korveta byla vybavena třemi vznášedly, která měla být použita k podrobnějšímu průzkumu povrchu planety. Gerry dal Rogovi povolení ke startu a připomenul mu, aby kvůli možnému zaměření nepřitelem co nejvíc šetřil energií. O několik minut později opustila Korveta DINAIII a rychle se od něj vzdalovala. Rog zamířil k planetě.

Všiml si, že ho Festus sleduje vyčítavým pohledem.

„Co se děje?" zavrčel.

„To jste mi neměl dělat, pane," stěžoval si Festus a tvářil se, jako by se chtěl každou chvíli rozplakat. „Přece víte, že člověk jako já, který ve službě zešedivěl, rád cítí pod nohama palubu pořádné lodi. Takováhle sebevražedná akce, to není nic pro mě."

Rog se úkosem podíval po Barnardovi a viděl že je se zájmem poslouchá.

„Takový je život, Feste," odpověděl lehkomyšlně. „Jeden dostane, co chce, a druhý ne."

„Chápu, pane," naříkal tloušťk. „Ale tentokrát to záleželo jenom na vás!"

„Povězte mi, nadporučíku," vmísil se do toho arogantním tónem Barnard. „Zřejmě jste přesvědčený, že je tahle akce zcela bezpečná.

Jinak byste nebral s sebou takového ustrašence, že?"

Rog se otočil, aby na Barnarda viděl, a prohlížel si ho tak dlouho, až se vědec zavrtěl v křesle.

„Barnarde," řekl Rog vážně, „vy jste takový suchar, že nepochopíte ani nenáročný žert?"

Barnard na to neodpověděl.

Blížili se k neznámé planetě. Ze vzdálenosti čtyřicet tisíc kilometrů viděli dalekohledem, že ji pokrývá poušť beze stop po vodě. Její řídká atmosféra bude vyžadovat skafandry.

Barnard si odkašlal, aby upoutal pozornost.

„Tahle planeta ještě nemá jméno," konstatoval.

„Ale ano, má," zvolal Rog.

„Tak moment," rozhořčil se Barnard. „Jestli má někdo právo ji pojmenovat, tak je to ten, kdo ji..."

„Gerry jí dal jméno Barnardova planeta," skočil mu Rog do řeči. „Vyhovuje vám to?"

To Barnarda rázem uchlácholilo.

„Není to sice docela podle pravidel,"

odpověděl smířlivě, „ale je to vhodné jméno, zvláště když ho vybral velitel téhle akce."

„A ještě navrch," dodal neuctivě Festus, „když ta planeta v příštích padesáti tisících letech stejně zmizí."

Rog obletěl Barnardovu planetu ve výšce pět tisíc kilometrů. Byl na ni neutěšený pohled. Žlutý písek se táhl od obzoru k obzoru, jen tu a tam z něj vyčnívala duna nebo balvan.

„Opravdu ideální úkryt," vrčel zklamaně Rog. „CREST III by se musela zahrabat, aby ji Lemurové neviděli."

„To není nic nemožného," namítl Barnard. „CREST III má na palubě stroje, které mohou plnit i náročnější úkoly."

Rog zavrtěl hlavou.

„To nedává smysl. ve stínu slunce Redpoint byli tak bezpeční jako u maminky. Proč by se namáhali s hrabáním úkrytu tady?"

Barnard rezignovaně vzdychl.

„U vás je nejhorší to, že všechno posuzujete z hlediska obvyklých okolností. Mohu vám vyjmenovat tisíc různých důvodů, které by CREST III přiměly schovat se na téhle planetě."

„Vážně?" zabručel Rog. „Mně by stačil jeden!"

„No, například... předpokládejme, že... nebo ne, ještě lépe... a co, k čertu! Dobře víte, že mohou být různé důvody."

„Nevím," odsekl Rog suše.

„Protože nechcete vědět!" osočil ho Barnard. „Trváte na tom, že všechno proběhlo podle vašich představ. Co si o věci myslí zkušený vědec, který den za dnem čelí neobyčejným situacím, to vás ani trochu nezajímá."

„Pane?" ozval se Festus.

„Copak?"

„Dovolil bych si poznamenat, že pan major používá podobně vybrané výrazy jako já."

Rog potlačil smích.

„Feste, ty jsi dobytek. Zapni svou vysílačku na nejmenší výkon a odvysílej volací znak flotily."

„Ano, pane," odpověděl klidně Festus.

Volání, které znaly jen pozemské lodě, vysílali půl hodiny. Jak Rog očekával, nikdo jim neodpověděl. Otočil se k Barnardovi.

„Stačí vám to?"

„Přirozeně," připustil Barnard. „Ale nic to nedokazuje."

Zbytek letu už všichni mlčeli.

O čtyři hodiny později se Rog spojil s DINEM III. Gerry Snigert mu radil, aby ukončil pátrání a vrátil se na palubu transportéru. Rog odmítl.

„Naše kamery nasnímalý spoustu materiálu," vysvětloval. „Třeba na snímcích bude něco vidět. Chci si je teď prohlédnout, a jestli na nich najdu nějaký vzkaz, aspoň si ušetřím cestu zpátky."

Gerry chvíli váhal, pak souhlasil.

„Tak dobrá, Rogu. Ale přistán. Takhle nad zemí na sebe upozorníš každý zaměřovač."

„Rozumím," ujistil ho Rog.

Posadil Korvetu na písčnou rovinu, ohraničenou na východě řetězem nízkých dun. Festovi přikázal, aby vyňal kazety z automatických kamer.

„Myslel jsem, že podle vás tu CREST III není?" zeptal se jedovatě Barnard. „Tak proč se s tím namáháte?"

„Nehledám CREST III," odpověděl Rog, „ale třeba nějaké pouzdro se zprávou, které nám tu nechali."

Posadil se do svého křesla a pozoroval velkou obrazovku. Neznámá planeta působila tajemně a nevlídně. V řídké atmosféře se obloha jevila tmavě fialová, až do černá. Obrovské oslňující slunce Redpoint se sklánělo k obzoru. Zvedal se lehký vítr a vířil písek.

Festus přišel s vyvolanými filmy. Rog svolal posádku a vyzval všechny, aby se posadili a sledovali promítání. Festus obsluhoval promítačku.

„Kdo něco neobvyklého uvidí," žádal Rog, „se hned přihlásí. Každá drobnost může být důležitá."

Zapálil si cigaretu a uvolnil se. Bude to zdlouhavá záležitost. Nad povrchem planety křižovali šest hodin, a teď se budou stejně dlouho dívat na záběry písečné pouště.

Občas některý divák vykřikl připomínku. Osamocená skála mu připadala jako anténa, nebo si myslel, že v proláklíně mezi dvěma dunami něco zahlédl. Festus pokaždé zastavil promítání a vrátil se k označenému místu. Ukázalo se, že anténa je holá skála, a podezřelý stín byl písečný vír hnaný větrem.

Po dvou hodinách udělal Rog přestávku. Dali si kávu a něco snědli. Když začal Festus znovu promítat, jako první se objevila pozoruhodně utvářená skupina skal. Na celé planetě viděli jen dva nebo tři skalní útvary, a tenhle byl největší z nich.

Když nad ním přelétali, nic zvláštního na něm neviděli, ale teď se zdály být Rogovi obrysy skalního útvaru povědomé. Usilovně vzpomínal, až si najednou vzpomněl.

„Zastav!" křikl na Festa.

Obraz strnul. Skály teď pokrývaly polovinu obrazovky. Rog se rozhlédl po ostatních divácích.

„Chtěl bych se ubezpečit, že se mi něco nezdá," řekl jim. „je vám na tomhle útvaru něco nápadné?"

Všichni mlčeli. Někteří zavrtěli hlavou.

Najednou Barnard vykřikl a vyskočil.

„Afrika! To je ono! ty skály mají stejné obrysy jako zemědíl Afrika!"

„Myslím, že máte pravdu, pane," ozval se z pozadí nadporučík Lytle.

„Zdá se vám pravděpodobné, že takový útvar vznikne náhodou?" zeptal se Rog.

Barnard chvíli váhal.

„Mohla by to být hříčka přírody," připustil.

„V žádném případě," odmítl Rog Fanther. „je tu spousta podrobností, které odpovídají obrazu Afriky na mapě. Vidíte třeba ten úlomek skály vpravo dole, mimo vlastní útvar?"

„Ano," přikývl Barnard. „To je Madagaskar."

„Správně. je nám tedy jasné, co to znamená. Obraz Afriky, jak existuje dnes, by Lemurům nic neřekl. Na Zemi, jak ji oni znají, tahle pevnina ještě není. Posádka CRESTU III chtěla upozornit nás. Tam dole je někde ukrytá zpráva, která nám vysvětlí, kam vlajková loď zmizela."

Nikdo neodporoval.

„Útvar je dost veliký," pokračoval Rog. „Odhaduji tak sto kilometrů shora dolů. Otázka zní: kde je zpráva?"

„Nabízí se domněnka, pane," ozval se Festus, „že bylo zvoleno místo, jehož poloha odpovídá významnému bodu na africké pevnině."

„To je chytré," uznal Barnard. „Města! Přirozeně že města! Které je nejvýznamnější město v Africe?"

„Káhira," odpověděl hned Lytle.

„Navrhoval bych Kapské město, pane," řekl Festus.

Rog se usmál.

„Takhle snadné to mít nebudeme. V Africe je řada významných měst. Část je jich podél severního pobřeží, část na jihu. Uprostřed skoro nic. Rozdělíme se na dvě skupiny. Barnarde, vy povedete jednu, já druhou. vy prohledáte sever, já jih. Vezmete si jedno vznášedlo a dva své lidi. Váš třetí člověk zůstane tady na palubě."

„Mojí lidé nemají zkušenosti s řízením kosmické lodi," protestoval Barnard. „Proč tu nenecháte jednoho ze svých?"

„Nechám," přikývl Rog. „Desátníku Lassingu, vy tu zůstanete s jedním technikem. Budete s námi udržovat rádiové spojení. Jasně?"

„Jasně, pane."

Rog přistál s Korvetou uprostřed skalního útvaru. Bezpečnostní opatření považoval za zbytečná. Tohle byla pustá planeta.

Vznášedla byla připravená. Barnard bral s sebou nadporučíka Lytleho a jednoho ze dvou hubených seržantů, Sika Harrena. Jeho bratr Lyok zůstal na palubě Korvety. Roga doprovázel Festus Lennon a mladík jménem Eric Finger.

Každá skupina měla ruční zbraně a jeden těžký dezintegrátor. Rog připomněl Barnardovi, aby nevypínal svůj rádiový přístroj.

Odstartovali. Za čtvrt hodiny doletěl Rog k jižnímu okraji skal a přistál v bodě, který polohou odpovídal Kapskému městu. Zapnuli si skafandry a vystoupili. Festus nesl těžký dezintegrátor a neustále si na to stěžoval. Rog měl u sebe malý rádiový přístroj. Byl si jistý, že pouzdro se zprávou bude mít vestavěnou automatickou vysílačku. Nespouštěl z očí osvětlenou stupnici přijímače.

„Okraj skalního útvaru je jeden a půl kilometru od nás, pane," hlásil Finger.

Rog byl napjatý. Jestli je zpráva někde tady, měl by každou chvíli zachytit signál.

„Ještě dvanáct set metrů ke kraji, pane," ozval se po chvíli Finger.

Rog vzhlédl a snažil se orientovat. Vtom zvolal Festus:

„Pane stupnice!"

Rog se podíval na přijímač. Ručička se vychýlila o centimetr. Když přístroj pootočil, vrátila se do klidové polohy. Trásl se mu ruce a měl potíže udržet přijímač ve správné poloze. Směr odpovídal tomu, kterým přišli.

„Feste, připrav si to své dělo!" napomínal seržanta.

„Připraveno, pane!" odpověděl Festus.

Konečně se Rog zastavil před balvanem výšky dospělého muže a byl pevně přesvědčený, že pouzdro není dál než deset metrů.

„Tady!" řekl chraptivě. „Posvit'te tam, Fingere."

Finger přejížděl kuželem světla po nerovnostech v balvanu.

„Stát!" vykřikl Festus vzrušeně.

Rog to uviděl zároveň s ním. K rozsedlině v balvanu směřovala hrubě vyrytá šipka.

„No vida," bručel Rog s úlevou. „Zřetelněji to ani nemohli vyznačit. Feste, odložte zbraň a vytáhněte tu věc z rozsedliny."

Festus s tím neměl problémy. Válcové pouzdro bylo deset centimetrů dlouhé. Když je Festus vzal do ruky, přestalo vysílat. Na jednom konci pouzdra bylo vyraženo: CREST III.

Rog se chystal zavolat Barnardovi, že pátrání je skončeno. Ale než se k tomu dostal, stalo se něco podivného.

Obloha na severu najednou vzplanula. Do výšky stoupala rudě zářící ohnivá koule a zalila skály neskutečným světlem. Silný výbuch otrásl půdou.

Z přijímače vycházel Barnardův přeskakující hlas:

„Zrada! Pomoc! Napadli nás! Fanthere slyšíte mě? Pomoc!"
„Kde jste, Barnarde?" zavolal Rog do aparátu. „Kdo vás napadl?"
„V Káhiře!" supěl Barnard. „Nemám tušení, kdo. Přišli najednou ze tmy. Vznášedlo je zničené! Ustupujeme. Pošlete loď, ať shodí bomby!"

Rog se najednou rozvzteklil.

„Zůstaňte, kde jste!" vykřikl na Barnarda. „To je rozkaz! Ukryjte se a zkuste nepřítele zdržet. Přijdeme co nejrychleji. Tady se žádné bomby házet nebudou, je to jasné? Stačí jeden nukleární výbuch, a máme na krku všechny Lemury, co jich tu je. Potvrďte příjem rozkazu!"

„Dáváte mi rozkaz k sebevraždě," vřískal Barnard. „Jsou všude před námi, za námi, po stranách. Odmítám vás poslouchat, a každý vojenský soud mi dá za pravdu."

Rog se zhluboka nadechl.

„Barnarde," řekl s nebezpečným klidem. „Zůstanete, kde jste. Jestli to neuděláte, vlastnoručně vám zakroutím krkem, jakmile se s vámi setkám. To je vše. Konec!"

Zastrčil pouzdro se zprávou do kapsy a poklusem se vrátili k vznášedlu. V běhu se spojil s desátníkem Lassingem na palubě Korvety. Dal mu příkaz, aby informoval DINA III o posledních událostech a vydal se pak s Korvetou k severnímu okraji skal. Lassing také zachytil Barnardovo volání o pomoc a ptal se Roga, jestli má zasáhnout do boje.

„Budu tam dřív než vy," řekl Rog. „Nic nepodnikejte, dokud vám nedám rozkaz."

Skočil do vznášedla, a zatímco startovali, uvažoval, komu tam Barnard asi zkřížil cestu. Jestli mají Lemurové na téhle planetě pozorovací stanoviště, nevypadá to růžově.

3.

Doutnající zbytky vznášedla byly ve tmě vidět zdaleka. Rog zakroužil nad opuštěným bojištěm.

„Fanthér volá Barnarda," řekl do mikrofonu. „Vidíte mě?"

Barnard se ozval okamžitě. Mluvil podrážděně.

„Jste ode mě dvě stě metrů na severozápad."

Rog upravil kurz a sestupoval. Po chvíli se před ním objevila rozsáhlá skalní plocha. Přistál na ní. Ze tmy přivrávorala ke vznášedlu

postava. Rog vyskočil ven a na poslední chvíli zachytil Barnarda.

„Zaplat'pánbůh," vyhrkl vědec. „Už jsem myslel, že to nestihnete."

„Kolik je jich?" zeptal se Rog.

„Nevím," bědoval Barnard. „Přicházejí ze všech stran. Zrovna jsme prohledávali docela přehledný úsek skal, když k nám přiběhly dvě postavy. Poručil

jsem seržantovi Harrenovi, aby na ně vystřelil, a..."

„Tak počkat!" přerušil ho ostře Rog. „vy jste vystřelili první?"

Barnard se na něj překvapeně podíval.

„Přirozeně. Co jiného jsem měl dělat? Vždyť jsou to Lemurové, nebo ne?"

„Jak to víte?" vyjel si na něj Rog. Ovládl zlost a přiměl se pokračovat klidně: „Jak to, že bylo zničeno vaše vznášedlo?"

„Po první přestřelce jsme hned ustoupili," prohlásil Barnard, a Rog ho hned přerušil:

„Přestřelce? Ti neznámí odpověděli na vaši střelbu?"

Barnard najednou znejistěl.

„ne, to ne," připustil. „Proste zmizeli, jako by se propadli do země. Běželi jsme ke vznášedlu, ale než jsme k němu doběhli, vylétlo do vzduchu. Byl to docela pěkný ohňostroj."

„Měli jsme to potěšení zhlédnout jej," ozval se Festus.

Barnard mlčel.

„Kde je Lytle a Harren?" ptal se Rog.

Barnard beze slov ukázal na výklenek ve skále.

„Objevil se nepřítel ještě po výbuchu vznášedla?"

Barnard zavrtěl hlavou.

Rog chtěl jít k výklenku, ale v té chvíli se mu ve sluchátkách ozvala loď DINO III. Ohlásil se Gerry Snigert.

„Rogu, máš chvíli čas mě poslouchat?"

Rog se rozhlédl. Všude byl klid. Po nějakém nepříteli nebylo ani stopy.

„Jistě, Gerry. Povídej!"

„Před třemi hodinami jsme narazili na stopu. Našli jsme bolid o průměru asi půl metru. Technici se na něj podívali. Ta věc je z kovu, z kterého Veslaři stavějí své létající kosmodromy."

Rog se zhluboka nadechl. Počítal s tím, že se Lemurům podařilo zničit plošinu. Ale domnívat se a vědět jsou dvě různé věci.

„Takže Veslaři jsou mrtví?" zeptal se.

„Musíme to předpokládat, Rogu," odpověděl Gerry. „Poslouchej, mně už se tu nelíbí. Pouzdro se zprávou jsi našel, a to je všechno, co potřebujeme. Vykašli se na ty chlapíky, na které narazil Barnard, a vrať se na palubu!"

Rog zaváhal.

„je to rozkaz, nebo můžu mít připomínky?"

„Povídej," odpověděl Gerry. „Oč jde?"

„Možná je to ztřeštěný nápad, ale zajímají mě ti Barnardovi protivníci."

„Ztřeštěné nápady," bručel Gerry, „ty ještě tak potřebujeme."

„Povol mi hodinu, Gerry," žádal Rog.

„Za hodinu buď budem vědět, co jsou zač, nebo se vrátíme na palubu."

Gerry neodpověděl hned.

„Tak dobrá," řekl nakonec. „Ale zůstaňte pohromadě. Mám nepříjemný pocit, že se tu co nevidět objeví Lemurové."

„V pořádku, Gerry," řekl Rog.

„Jaký nápad máte?" ptal se rychle Barnard. „Myslíte, že..."

„Jen klid," mírní ho Rog. „Lytle, Harrene můžete vylézt z úkrytu. Zatím je tu klid."

Oba se objevili. Lytle řekl:

„Promiňte, pane, ale major Barnard nám dal rozkaz za všech okolností zůstat v úkrytu."

„Co teď chcete dělat?" vyzvídá Barnard.

„To vám hned povím," odpověděl vlídně Rog. „Ale napřed vám musím říct něco jiného." Přistoupil k vědci a poklepal mu na rameno. „vy teď budete jednat jen na výslovný rozkaz. je vám to jasné? Nemůžeme si dovolit ani jediný přehmat."

„Protestuji!" začal se rozčilovat Barnard. „Nikdo nemá právo..."

„Mlčte!" zahřímal Rog, a stal se zázrak. Barnard byl opravdu zticha.

„Feste," obrátil se Rog na tloušťka, „ty jsi náš jazykový génius. Zapni svou vysílačku a vysvětli našim neznámým přátelům v nejčistší tefrodou, že nejsme Lemurové!"

Barnard něco nesrozumitelného zakňoural. Festus začal:

„Velečení neznámí! V důsledku nešťastného omylu, který jsme zavinili a za nějž se omlouváme, došlo k projevům nepřátelství mezi námi. Dovolte, abych vás ujistil..."

„Takové nesmyslné plácání," zasyčel vztekle Bamard, ale Festus si ho nevšímal a pokračoval. Rog už ho neposlouchal, ale zaujatě sledoval krajinu na sever od skal. Jestli je jeho podezření správné, vyláká Festus svým proslovem cizince z jejich skrýše.

Uteklo asi deset minut a Festus stále ještě řečnil. Rogovi se zdálo, že na písku zahlédl stín, který tam před okamžikem ještě nebyl. Viděl, že se stín zvolna pohybuje. Přicházel ke skalám. Ostatní zatím nic neviděli.

„Zůstaňte tady," sykl Rog a šel stínům vstříc. Pak začal mávat rukama na znamení mírumilovných úmyslů.

Stín se teď pohyboval trochu rychleji. Festus domluvil a ticho bylo nesnesitelné. Rog dál mával a čekal, až mu neznámý odpoví.

Než k tomu došlo, stalo se něco, co mohlo Rogův plán zmařit. Barnard najednou zuřivě zařval a skočil dopředu. Rog se otočil a podíval se na něj. Vědec mával zbraní a křičel:

„Tady je! Zatracený Lemur!"

Vystřelil do výšky. Stín okamžitě zmizel. Barnard ho chtěl sledovat, ale musel by oběhnout Roga. Jenže Rog se proti němu rozběhl. Barnard se mu snažil vyhnout, ale Rog po něm skočil jak dělová koule a srazil ho k zemi. Chytil ho za ramena a přitiskl ho do písku, že se vědec nemohl ani hnout.

„Tak, vy blázne!" osopil se na něj. „Tohle jste taky zpackal! Ono nestačí, že jste..."

Vedle něj zazněl jasný, jemný hlas.

„Není to tak zlé, příteli. Čekali jsme něco podobného!"

Rog se ohlédl. Za ním vyrostla z písku ramenatá postava. Cizinec byl malý, stejně široký jak vysoký, v průzoru helmy byla vidět černá plet' obličeje. Rog se bezděky podíval na teploměr, který měl na zápěstí jako hodinky. Až dosud byla okolní teplota čtyřicet pod nulou. Teď rázem stoupla na plus deset a jen zvolna klesala.

Rog vstal.

„Mám radost, že jsem hádal správně," řekl tefrodou. „Kde je váš kamarád?"

Malá postava se otočila a ukázala dozadu.

„Už jde. Museli jsme se přesvědčit, že nás nechcete vlákat do léčky."

Rog najednou zaslechl přidušený výkřik. Byl to Lytle. Také Harren vykřikl:

„Pozor, ten chlap leze rovnou z hladké skály!"

Festus se hlasitě rozesmál.

„Pánové na to měli celé měsíce, aby pozorovali, jak kosmičtí inženýři prostupují pevnými hmotami, a přece si na to nezvykli!"

To Lytlea a Harrena umlčelo. Druhý Veslař přistoupil k Rogovi. Barnard už také vstal. Rog se představil.

„Velmi nás mrzelo, když jsme se dověděli o zkáze vaší plošiny. Jsme rádi, že vám můžeme pomoci aspoň dostat se odtud."

První Veslař napřáhl paži a ukázal na svého druha.

„To je Amrog, a mně říkají Vidor. Pokud vím, my jediná jsme přežili katastrofu, o níž už víte. I když nevím, jak jste se to dověděli."

„Našli jsme zbytky vaší plošiny," vysvětlil Rog.

„Ano, ovšem," připustil Vidor překvapeně, „ta možnost mě nenapadla. Amrog a já jsme pracovali mimo stanici, když na ni Lemurové zaútočili. Tuhle planetu jsme objevili několik dní před jejich útokem, tak jsme se uchýlili sem. Když přistálo vaše vznášedlo, poznali jsme pozemskou konstrukci. Šli jsme k lidem, kteří z něj vystoupili, ale začali na nás střílet. Napadlo nás, že jsou to Lemurové, kteří tu hledají zbytky naší posádky a pozemské letadlo někde ukradli. Proto jsme stroj zničili, abychom jim vzali možnost návratu. Pronásledovali jsme je, ale vtom přistálo druhé vznášedlo a někdo nás oslovil tefrodou. Poznali jsme, že na obou stranách došlo k omylu."

Barnard nejistě o krok přistoupil.

„Já... to je... nevím, co bych řekl!" vyhrkl.

„Nemusíte nic říkat," vysmíval se mu Rog. „Co jste udělal, mluvím samo za sebe."

Barnard se odvrátil.

„Já vím, Fanthere. Máte plné právo mne odsoudit."

Rog se o něj dál nestaral.

„Víte, kde je CREST III?" zeptal se Veslařů.

„Zhruba víme, co mělo její vedení v plánu," odpověděl Vidor.

„Promiňte, pane," vložil se do toho Festus. „Nebylo by lépe pokračovat v poradě na palubě..."

„Máš pravdu," uznal Rog. „Zavolej Lassinga a řekni mu, ať si pospíší."

Zatímco Festus prováděl rozkaz, Rog v rychlosti oba Veslaře předběžně vyzpovídal. Perry Rhodan prý měl v úmyslu letět k planetě

jménem Tanos VI. Tam má být časový generátor podobný tomu na Variu. Vidor se domníval, že soustava Tanosu je totožná s novodobou soustavou Vega. Generátor na Tanosu má ale mnohem menší výkon než ten na Variu, a Veslaři nevěděli, k čemu ho chce Perry Rhodan použít.

Mezitím blízko nich přistála Korveta řízená desátníkem Lassingem. Naložili vznášedlo a nastoupili. Vidor a Amrog se po Barnardově planetě ani neohlédli.

V Korvetě Rog najednou shledal, že sedí vedle Barnarda. Do návratu na DINA III zbývalo asi půl hodiny. Barnard začal:

„Fanthere, já vím, že jsem se choval jako osel. Máte pravdu, některé věci zvládá líp zkušený kosmonaut než vědec.”

Rog se na něj udiveně podíval. Barnard se tvářil otevřeně a upřímně. Bylo vidět, že svá slova myslí vážně.

„Ale právě jako vědce,” pokračoval, „by mě zajímala jedna věc. Jak jste věděl, že ti dva neznámí jsou Veslaři?”

Rog se usmál sám pro sebe.

„Nevěděl jsem to,” odpověděl. „Jenom jsem se dohadoval. Jedno jsem věděl jistě, že to nejsou Lemuři. Jinak by byli už dávno přivolali svou flotilu. Na to, že jsou to Veslaři, jste mě přivedl vy sám. Při každé příležitosti jste zdůrazňoval, že se objevovali na všech stranách zároveň, i když podle vás byli jen dva. Pro dva Veslaře by to byla maličkost. Když se takhle vedle mě objevil Vidor, podíval jsem se na teploměr. Pokaždé když Veslař prostupuje pevnou hmotou, vydává teplo. Jakmile jsem vi

děl, že teplota stoupla, byl jsem si jistý.”

Barnard pokýval hlavou.

„Tak takhle jednoduché to bylo,” mumlal si. „Prostá vědecká dedukce. A zrovna já...”

Podal Rogovi ruku.

„Omlouvám se!”

„To není třeba,” stiskl mu ruku Rog. „Napříště budeme jistě dobře spolupracovat.”

Brzy potom se Korveta nalodila na DINA III. Rog a oba Veslaři šli rovnou za Gerrym do velitelský můstek. Rog se podíval na panoramatickou obrazovku a shledal, že loď se už dala do pohybu. Pozdravil Gerryho a zeptal se:

„Kam ten spěch? Máme zprávy o CRESTU III. Možná se ukáže

výhodnější zůstat tady."

Gerry mávl rukou.

„Snad bys mi mohl představit ty dva pány," odkázal svého prvního důstojníka do patřičných mezí.

Rog si spospíšil napravit své opomenutí. Veslaři kladou důraz na zdvořilost. Lehce by je mohl urazit. Zatímco Amrog děkoval za přijetí a ujišťoval, že pobyt na palubě pozemské lodi je pro ně poctou, Rog po očku sledoval obrazovku. DINO III přecházel do rychlosti mezihvězdných letů, dvojslunce Redpoint se rychle vzdalovalo.

Rog vytáhl z kapsy pouzdro se zprávou a podal je Gerrymu.

„Tady je všechno, co chceš vědět ty," řekl nevlídně. „Snad bys mi na oplátku mohl prozradit něco z toho, co chci vědět já."

Gerry se ušklíbl.

„Počítač a já jsme zatím trochu přemýšleli," odpověděl. „Přitom jsme přišli na něco, co jsme zatím přehlíželi. Vzpomínáš si, jak jsme vletěli do časové pasti na Variu?"

„ne," zavrčel sarkasticky Rog. „Na to jsem úplně zapomněl!"

„Nevadí. Tefrodi nás tedy viděli, jak padáme do časového pole jako ohnivá pochodeň. Věděli, že se znovu objevíme nad Kahalem. Vybuchující, vysoce radioaktivní loď, za jakou nás považovali, mohla Kahalo značně poškodit. Museli se o tom co nejrychleji přesvědčit. Pod nějakou záminkou vyslali za námi do časového pole svou vlastní loď. Ta se objevila nad Kahalem a vyptávala se Lemurů, jestli viděli hořící zbytky kosmické lodi. Zjistili jen to, že v uvedeném čase se objevil na zaměřovačích Kahala neurčený objekt a hned zase zmizel. Tefrodi pochopili. DINO III se nad Kahalem zhmotnil, ale hned přešel do lineárního letu. To explodující loď nedokáže. Teď věděli, že jsme ohňostroj uspořádali, jen abychom je oklamali."

Rog pochopil. Tefrodi je hned začali

hledat. Věděli, že u Redpointu se ukrývala CREST III a létající kosmodrom Veslařů. Sem jistě zamířili nejdřív. Rog se podíval znovu na obrazovku. Redpoint už byl velký jen jako nehet. Rog si ulehčeně oddechl a obrátil se ke Gerrymu.

„Všechna čest," řekl uznale, „někdy ti to docela pálí."

DINO III přešel do lineárního prostoru a urazil mnoho tisíc světelných let, než se zase vynořil poblíž neznámé velké hvězdy, v

poměrném bezpečí před Lemury i Tefrody.

Rog Panther zatím doháněl spánek, který zanedbal. Dvě hodiny mu stačily, aby byl zase svěží. Právě se chtěl vydat na můstek, když ho Gerry zavolal a pozval ho do malé místnosti vedle řídicího centra. Za kulatým stolem tam seděli Gus Barnard, Amrog a Vidor. Gerry měl vedle sebe projektor, kterým promítal na bílou stěnu. Obrátil se k Rogovi.

„Rogu," řekl vážně, „víme, kde je CREST III."

Rog mu oplatil pohled.

„A to, co víme, se nám nelíbí, je to tak?" zeptal se hořce.

„ne," připustil Gerry. „Ani trošku."

Ukázal na projektor.

„V pouzdře byl záznam, který namluvil sám Velký administrátor. V té době ještě nevěděl, že na Redpoint brzy zaútočí Lemurové a zničí plošinu Veslařů. Rhodan to namluvil jen pro všechny případy a dal ukrýt na Barnardově planetě. Přehraji ti záznam, abys taky..."

Rog mávl rukou.

„vy jste to už všichni slyšeli. Řekni mi jen stručně, co tam je!"

„Dobrá. Rhodan nám dává vědět, co hodlá dělat v případě, že do určité lhůty nepřijde pomoc nebo že bude muset svůj úkryt opustit. Jeho plán vychází z informací, které dostali od Frasbura, časového agenta Mistrů ostrovů."

„Frasbur?"

„Povedlo se jim agenta chytit a přivést jako zajatce na palubu CRESTU III," vysvětlil Gerry. „Zdá se, že v době, kdy Rhodan pořizoval nahrávku, výslech ještě probíhal. Některé věci se však již dozvěděli. Například, že na planetě Tanos VI, totožné se šestou planetou soustavy Vega, je umístěna časová stanice Mistrů ostrovů. Má omezenou výkonnost. Zřejmě umožňuje jen skoky v rozsahu pět set let. Rhodan ji ale chce přesto použít. Podle něho tady byla CREST III ohrožena. Celá Mléčná dráha se teď hemží lemurskými a halutskými loděmi, k tomu přibýlo i pár tefrofských. Kdyby byla CREST III odhalena,

mohlo to mít katastrofální následky. Za pět set let bude už po válce. Lemurové budou zničeni nebo uprchnou, Halutšané se uklidní. Rhodan ví, že transmitter na Kahalu nikdy nebyl zničen. Třeba se mu podaří o pět set let později dostat se do Andromedy."

Rog přemýšlel.

„Pět set let," mumlal, „počítáno od této chvíle. Pro nás je to... chci říct... pro Reginalda Bulla je to pořád ještě víc než padesát tisíc let v minulosti, je to tak?" Bylo nesnadné uvažovat v různých časových rovinách.

„je to tak," potvrdil Gerry. „Ale nám dělá starost něco jiného. Jestli CREST III proletěla časovým polem na Tanosu VI, a my ji z nějakého důvodu nebudeme moct následovat, pak..."

Zaváhal, jako by se bál vyslovit nevyhnutelný důsledek.

„Pak nemáme žádnou možnost k návratu. To je náš konec."

4.

Cílem DINA III teď byla soustava Vega. Gerryho obavy byly oprávněné. DINO III měl dolet devět set tisíc světelných let. To bylo příliš málo k návratu do středu mlhoviny Andromeda a k časové pasti Vario. Tři přídavné motory, které s sebou vezl, byly určené pro CREST III a pro DINAIII byly bezcenné.

Měli dvě možnosti. Následovat CREST III a proletět časovým polem na Tanosu VI, nebo se vrátit ke Kahalu a pokusit se o návrat do Andromedy transmitterem. Kahalo však hlídaly tisíce lemurských lodí a transmitter nebyl v činnosti ustavičně. Kromě toho by to znamenalo zcela se vzdát základního cíle cesty, kterým byla pomoc vlajkové lodi.

Tisíc astronomických jednotek od Vegy se DINO III vrátil do normálního prostoru. Začaly pracovat měřicí přístroje. Od první chvíle zachycovaly série impulzů typických pro provoz kosmických lodí. V soustavě Vega se hemžily cizí lodě, s největší pravděpodobností lemurské. Bylo jich nejméně dva tisíce a byly soustředěny kolem šesti planety.

Gerry se podíval na Roga.

„To může znamenat jen jedno," zamumlal. „Lemurové vědí, že sem CREST III letěla. Zachytili stopu a čekají, až se zase objeví, nebo až jí přiletí další naše loď na pomoc."

Rog byl jako ochromený. Dělal mu potíže souvisle myslet. DINO III dohrál. Nemá možnost návratu.

„Mohli bychom se pokusit proniknout," uvažoval Gerry spíš sám pro sebe, „ale i kdybychom se dostali k časovému poli, nepomohlo by nám to. Naše

ochranné štíty jsou silné, ale soustředěné palbě dvou tisíc bojových lodí neodolají. Přídavné motory by byly poškozeny, a tím by naše úsilí

ztratilo smysl."

„Můžeme tu počkat, až Lemurové zase odletí," navrhl Rog.

Gerry vážně přikývl.

„To je v této chvíli naše jediná možnost. Ale nemůžeme čekat příliš dlouho. Dříve nebo později nás zaměří buď Lemurové nebo Halut'ané."

To musel Rog uznat. Stále znovu dělal tutéž chybu, že hodnotil situaci jako důstojník bojové lodi. Být odkryt a ostřelován neznamenal pro bojeschopnou loď vážné nebezpečí. Neforemná nákladní loď DINO III si nemohla dovolit dostat se do soustředěné palby. Ohrozila by tím své poslání.

„Svolej posádku do jídelny, Rogu. Musíme jim říct, jak na tom jsme."

Gerry sdělil mužstvu plnou pravdu a oznámil jim, že má v úmyslu čekat měsíc, jestli Lemurové neodletí.

Hodiny ubíhaly a nic se neměnilo. V posádce ovládla poraženecká nálada.

Jejich situace byla opravdu prazvláštní. Země, jejich rodná planeta, byla odtud jen dvacet sedm světelných roků. Od té Země, kterou znali, je však dělilo padesát tisíc let.

Gerry Snigert vyzval všechny, aby přemýšleli, jak dostat tři přídatné motory k určenému cíli. Zatím nikoho nic nenapadlo. Utekly čtyři dny, a ani Gerry nedostal jediný užitečný nápad.

Rog většinu volného času trávil v jídelně, kde byl častým hostem také Gus Barnard. Od jejich střetu na pusté planetě v soustavě Redpointu se Barnard zcela změnil. Byl skromnější a dalo se s ním mluvit. Rog měl pocit, že udělal dobře, když se o tehdejším Barnardově selhání nikomu nezmínil.

Sedávali teď často spolu a diskutovali o problémech, do nichž se DINOIII dostal. Na jejich rozhovorech se obvykle podílel i seržant Festus Lennon, u něhož zvědavost převládla nad nevráživostí vůči Barnardovi.

Tohoto dne seděl Rog na svém obvyklém místě a čekal, až se objeví Barnard. Náhle se za ním ozval vysoký, pištivý hlas:

„Vidím, že pan hejtman se dnes ráčil dostavit časně. Velice mě těší. Třeba by bylo možné, než se objeví major Barnard, rozdat si to v..."

Rog zvedl hlavu a přísným pohledem seržanta umlčel.

„Tak tedy ne?“ zeptal se Festus sklíčeně a zavrtěl hlavou.

„Posaď se, Feste,“ pokynul mu Rog, „a uklidni se. Nebudeme hrát oko.“

Festus se posadil.

„Dámu, pane?“

Rog bouchl do stolu.

„Nic!“ vykřikl, až se všichni po něm ohlídlí.

„Vidím, že se dobře bavíte,“ ozval se za nimi zvučným hlasem major Barnard. „Smím se přidat?“

Sotva se posadil, vyslovil Rog otázku, která ho v posledních hodinách zaměstnávala:

„Nemyslím si, že budete znát odpověď, ale chtěl bych slyšet váš názor. Vzhledem k reálnému času jsme padesát tisíc let v minulosti, je to tak?“

„I propána, opravdu, pane?“ vypísl Festus. Rog si ho nevšímal.

„Jsme blízko hvězdné soustavy, která hrála v dějinách Země důležitou roli. Osmá planeta Vegy se v našem reálném čase jmenuje Ferrol a koncem dvacátého století se na ní odehrávaly těžké boje, na nichž se podílela i naše kosmická flotila. Moje otázka zní...“

Barnard náhle roztáhl tvář v úsměvu. Rog se pohněvaně odmlčel.

„Co je na tom k smíchu?“

„Vaše otázka zní,“ odpověděl Barnard, „co by se stalo, kdybychom teď, v téhle chvíli planetu Ferrol zničili. Jak by vypadal úsek našich dějin, v němž má Ferrol významnou úlohu? Mám pravdu?“

„vy mi čtete myšlenky,“ zavrčel mrzutě Rog.

„Na tom není nic divného,“ bránil se Barnard. „Každého z nás už něco podobného napadlo.“

Opřel se a zadíval se ke stropu.

„Jak jste správně řekl, Fanthere,“ pokračoval po chvíli, „odpověď na vaši otázku neznám. Můžeme se ale dohadovat. Například: skutečnost, že Ferrol existuje v našem reálném čase, je důkazem, že nikdy v průběhu tisíciletí nebyla planeta zničena.“

„To nedává smysl!“ protestoval Rog. „Mohl bych tam kdykoliv zaletět a shodit tam bombu, která rozmetá planetu na kusy.“

„Ano?“ usmíval se Barnard. „Mohl byste?“

„Jistě. Kdyby tu nebyli Lemurové a kdybych měl tak velkou bombu.“

„No právě. Oni tu ale jsou a vy ji nemáte.“

Roga to rozčílilo.

„To jsou ale jen podružné potíže! Snadno si mohu představit, že by sem byla místo DINAIII vyslána bojová loď s dostatkem pum na palubě, aby to zničilo celou soustavu.“

„Ale nebyla vyslána,“ opakoval klidně Barnard. „Dopouštíte se obvyklé chyby. Myslíte na princip a takzvané vedlejší věci odkládáte. Zkusme se shodnout na zásadě, o které bychom mohli dál debatovat. Například...“

„Že současný stav je důsledkem všech předchozích stavů!“

To byl Festus. Barnard a Rog se na něj udiveně podívali. Pokrčil rameny a bezelstně se usmíval:

„No co! I slepé kuře někdy zrno najde.“

Barnard se poškrábal na čele. Změřil si Festa, jako by nevěřil očím.

„A jaké zrno!“ zamumlal. „Přímo jste uhodil hřebík na hlavičku. Odkud to máte?“

„Odtud,“ prohlásil Festus a poklepal si na čelo.

„Fanthere připadá vám to zjištění přijatelné?“

„Zní to správně,“ připustil Rog.

„Pak jste vyřízený,“ smál se Barnard. „Váš argument se rozplynul. V reálném čase je Ferrol nedotčený. Jak by mohl být současný stav planety důsledkem všech předchozích stavů, kdyby byl býval Ferrol v některém z předchozích stavů zničen?“

Rog cítil, že je poražen, ale nevzdával se.

„Budu si to muset promyslet. Ale dejme tomu, že máte pravdu. Znamená to, že se ten, kdo cestuje v minulosti, nemůže svobodně rozhodovat?“

„Máte na mysli fakt, že je vám tak říká zakázáno zničit Ferrol?“

„Ano.“

„Neplatí to v tom smyslu, v jakém to tady předkládáte, to ne,“ odpověděl Barnard. „Nic vám nebrání provést svou vůli. Prostě vy a každý, kdo se tady od této chvíle až do reálného času objeví, se svobodně rozhodnete nechat Ferrol na pokoji. Pokud o tom vůbec budete uvažovat.“

Barnard najednou strnul. Rog viděl, že se zatvářil překvapeně a udiveně.

„Co se děje?“ zeptal se. „Našel jste ve svých úvahách chybu?“

Barnard plácl do stolu otevřenou dlaní.

„To je ono!" vykřikl. „To je řešení, které všichni hledáme! Fanthere, vy jste mi svými otázkami vnukl velkolepý nápad."

„Až se budou rozdávat vyznamenání za skromnost..." mumlal Festus, ale nikdo si ho nevšímal.

„Jaký je to nápad?" ptal se Rog.

„Náš úkol je najít CREST III," odpověděl vzrušeně Barnard.

„Jediná možnost, na kterou jsme mysleli, bylo CREST III sledovat a někde ji dohonit. Ale to vůbec není zapotřebí! Stačí nám čekat. Máme pět set let čas, než se tady CREST III objeví. Potřebujeme jen trochu trpělivosti."

Vyskočil.

„Musím hned za Snigertem."

Vyběhl z jídelny. Ostatní se za ním nedůvěřivě dívali.

„Stačí trochu trpělivosti!" hihňal se Festus. „Mizerných pět set let!"

Rog začínal chápat, jak to Barnard

myslel. Vstal a chystal se k odchodu. Chtěl být u toho, až bude

Barnard jednat s Gerrym.

Diskuse v kabině Gerryho Snigerta se protáhla na dvě hodiny.

Základní plán byl jasný. Nechají tři přídatné motory na místě, kde je za pět set let může CREST III vyzvednout. Protože neměli možnost se s vlajkovou lodí spojit, bylo důležité nechat jí zprávu, kde motory jsou, na místě, kde by ji loď našla hned, jak se za pět set let objeví.

Chvilí to vypadalo, že na tomto požadavku jejich plán ztroskotá. Pak dostal Barnard spásný nápad. Ze součástek, které jsou na palubě, sestrojí vysílačku pracující na základě telepatie. Až se CREST III objeví, její telepati zprávu zachytí a vyluští.

Pak tu byly další otázky.

Které body CREST III s určitostí vyhledá za pět set let? Jistý byl Tanos VI, kde stála časová stanice, ale ten byl pro ně teď nedostupný. Totéž platilo pro Kahalo. K Redpointu se CREST III může za pět set let vrátit, ale to už Barnardova planeta nemusí existovat.

Další možností byla Země. Té se teď říkalo Lemur a trpěla neustálými útoky Haluťanů. Proudny vy stěhováků směřovaly do všech stran a Země už se téměř vyliidnila. Korvetě by se mohlo povést tam přistát.

Přišli ještě asi na třicet dalších míst, která by mohla CREST III za pět set let navštívit. Barnard si byl jistý, že vyrobí dostatek vysílaček,

aby je mohli rozmístit na všechny tyto body.

Hlavní problém byl vyřešený. Roga přesto tísnila nevyslovená otázka. Co se stane s posádkou DINAIII?

Barnardův plán byl výborný, co se týkalo CRESTU III. Posádka nákladní lodi dožije na palubě někde v zastrčeném koutě Mléčné dráhy.

5.

O dva dny později opustil DINO III oblast soustavy Vega. Tyto dva dny stačily Barnardovi a jeho lidem k sestrojení dostatečného množství telepatických vysílaček. Teď loď přelétala od jednoho zvoleného bodu k druhému a rozmísťovala je. Během dvou týdnů jich umístili dvacet devět.

Tři pouzdra s vysílačkami si Gerry Snigert schoval pro poslední a nejnebezpečnější cíl, Zemi. Tady se muselo počítat s velkými geografickými změnami. Teď ještě existoval obrovský kontinent Lemuria i zemědíl Atlanti s. O padesát tisíc let později měly oba zmi-
zet, až na Ameriku, která teď tvořila východní okraj Lemurie.

Nikdo přesné nevěděl, kdy k této katastrofě dojde. Mohlo se to stát v nejbližších pěti stech letech, pak by byly tady uložené vysílačky v ohrožení.

Gerry Snigert chtěl pro zbylé tři vysílačky najít místa, o nichž se dalo předpokládat, že budou v reálném čase existovat v nezměněné podobě.

Přilet do pozemské sluneční soustavy byl jeden z Gerryho mistrovských kousků. Chtěl být s DINEM III co nejbliž, až budou jeho lidé ukládat na Zemi pouzdra. Bylo jen jedno úzce vymezené pásmo, které mu takovou možnost poskytovalo. To byl pás plynů mezi Marsem a Jupiterem, který tu zbyl po planetě Zeut, zničené halutskou kosmickou flotilou. Rozpálené plyny vyřazovaly z činnosti citlivé přístroje potřebné pro orientaci, takže navigace uvnitř tohoto oblaku byla téměř nemožná. Gerry si byl proto jistý, že Lemurové se budou tomuto pásu vyhýbat.

On sám neměl v úmyslu pásem proplouvat. Stačilo mu nehybně se v něm ukrýt. Ochranný štít DINA III zajišťoval, že žhavé plyny lodi neuškodí. Problém byl jen v tom, nepozorovaně se do pásu dostat. A tady Gerry opět osvědčil své schopnosti v řízení velké kosmické lodi.

DINO III ukončil lineární let méně než půl astronomické jednotky před vnějším okrajem pole žhavých plynů. Ovládán ručně se vnořil

devadesátiprocentní rychlostí světla do nitra mlhy a po maximálním brždění se zastavil těsně před hranicí pásma na straně přivracené ke slunci.

Byly vyslány sondy, ale nenašly žádné známky přítomnosti cizích lodí. Přílet DINA III nikdo nepozoroval.

Velký plán Gerryho Snigerta vstoupil do závěrečné fáze.

Uběhlo padesát hodin. DINO III nehnutě setrval v úkrytu. Jeho drobné sondy neustále pozorovaly povrch domovské planety. Výsledky měření byly ihned vyhodnocovány. Posádka nákladní lodi postupně získala dokonalý obraz povrchu planety Lemur. Asie byla spojena s Amerikou v jedinou obrovskou pevninu, k níž byla přivěšena Afrika.

Rylo obtížné najít bod, který by v nezměnné podobě existoval i na soudobých mapách Země. Počítače porovnávaly údaje sond s obrazy zemského povrchu v reálném čase. Dva dny jim trvalo, než přinesly první výsledek. Horský vrchol Gaurisankar na hranici Nepálu a Tibetu existuje i na Lemuru. Brzy nato byl vyhodnocen druhý bod. Zase

šlo o horu, tentokrát Kilimandžáro ve východní Africe. Třetím shodným vrcholem bylo Cerro Negro v kolumbijských Kordillerách.

Měli tedy tři úkryty pro pouzdra se zprávou. Gerry Snigert měl v úmyslu vyslat k Zemi Korvetu s dvanácti muži. Po přistání odstartují z Korvety tři vznášedla a rozmístí vysílačky. Výprava nebyla bez rizika. Kolem Země se objevovaly malé jednotky lemurských lodí, které pátraly po halutských útočnících. Kulovitá forma Korvety se sice lemurským lodím podobala, ale každý déle sloužící voják by poznal rozdíl.

Velením Korvety byl pověřen Rog Fanther. Barnard opět cestoval s ním a posádka byla složena z poloviny z vědců a techniků. Byl nařízen přísný rádiový klid. Korveta se nepozorovaně dostala za oběžnou dráhu Marsu a vplynula do kolony kosmických plavidel, které létaly mezi Marsem a Zemí. Rog mimoděk porovnával tuto situaci s reálným časem. V roce 2403 podle statistiky cestovalo mezi Zemí a Marsem tři sta deset kosmických lodí. Nejméně tolik jich teď bylo na cestě v jediném úseku kolem Korvety. I na konci své slávy byla Lemurie mnohem větší politická a hospodářská mocnost než Solární impérium, jak je znal Rog.

Koridorem mezi Marsem a Zemí letěli asi hodinu. Nad glóblem

Lemuru se dráhy lodí rozdělily. Rog řídil Korvetu k západnímu pobřeží Evropy. Když vyletěli z mraků, viděli obrovské přistávací plochy kosmodromu. Provoz tu byl rušný, a jen nedohledná rozloha asi způsobila, že nedocházelo ke srážkám.

Rog věděl, že to je pouhé zdání. Každá přistávající nebo startující kosmická loď byla ve spojení s kontrolní stanicí. Loď, která by se nehlásila, by nutně vzbudila podezření. Přišel čas opustit frekventované dráhy.

Zamířil na východ a letěl podél brázdy dlouhé několik tisíc kilometrů, z níž mělo později vzniknout Středozemní moře. Letecký provoz tu byl řídký. Rog se držel co nejniž u povrchu. Nad horskou krajinou v pozdějším Íránu je zastihla noc. Teď se Rog cítil v bezpečí. Brzy nato vylodili první vznášedlo. To byla Korveta nad Himalájemi a k vrcholu Gaurisankaru to bylo asi patnáct kilometrů. Vznášedlo řídil jeden z Rogových mužů, druhý pilot patřil k Barnardově skupině. Rog s nimi domluvil, že po splnění úkolu budou vysílat každou půlhodinu signál, a Korveta je vezme zpátky na palubu, hned jak to bude možné.

Teď Rog změnil kurz k jihozápadu. Letěl pomalu, aby se udržel v pásmu noci. Kolem půlnoci místního času vyložil druhou Korvetu nad východoafrickým pobřežím. Korveta pak sledovala

linii půlnoci napříč Afrikou a přes Atlantický oceán k břehům Lemurie.

Pobřeží bylo řídce osídleno. Mohutný proud se valil džunglemi. Později ho někdo pojmenuje Amazonka. Vynořilo se před nimi horské pásmo Kordiller, rozeklané nehostinné skály. Tady se měli vylodit s třetím vznášedlem Rog, Festus a Barnard. Pět mužů zůstane na palubě. Měli sledovat půlnoční linii kolem Země. Až zachytí signál z některého vznášedla, mají je rychle nalodit.

Rogovo vznášedlo opustilo Korvetu ve výšce asi dva tisíce metrů. Rog se rychle snesl asi do čtyř set metrů nad východními výběžky hor. Dal Korvetě znamení, že je vše v pořádku, a zamířil k severozápadu. K Cerro Negro měl ještě dost daleko.

Rog nepospíchal. Pomalu se rozednívalo. Právě když se Slunce vynořilo nad obzor, zahlédl Festus Cerro Negro. Byli teď asi čtyři tisíce metrů nad mořem. Rostlinstva tu bylo velmi málo. Hory byly liduprázdné. Rog zamířil rovnou k hoře, ve výšce asi čtyři a půl tisíce metrů našel plošinu, která přerušovala příkrě spadající stěnu. Byla široká asi půl kilometru a v jejím závětrí se dařilo rostlinám. Vrchol

hory byl ještě o tisíc metrů výše. Rog přistál na plošině. Zamýšlel umístit vysílačku právě tady.

„Představoval jsem si to trochu obtížnější," poznamenal vesele.

„Mrzí mě, že kalím vaši optimistickou náladu, pane," přihlásil se Festus. „Ale dole pod námi je něco jako lemurský vojenský tábor."

„Kde?" vyštěkl Rog.

Festus ukázal prstem.

„Když vystoupíte a podíváte se přes hranu plošiny, uvidíte ho přímo pod sebou."

„Jste si jistý?" vyptával se vzrušeně Barnard. „Co jste vlastně viděl?"

„Řadu stanů, pane," odpověděl zdvořile Festus, „a kolem nich řetěz vozidel, která vypadala, že dovedou létat stejně dobře jako naše vznášedlo."

Rog usilovně přemýšlel. Jestli jsou tam dole Lemurové, patrně jejich vznášedlo zpozorovali. Mohou se tu objevit v několika minutách.

Vysílačku mohou zahrabat ve chvílce. Nesmějí ztrácet čas.

„Barnarde, připravte s Festem díru pro pouzdro s vysílačkou! Já se zatím porozhlédnu."

Nečekal na odpověď a rozběhl se k okraji plošiny. Od hrany spadala skalní stěna skoro kolmo. Pohled do údolí vzbuzoval závrať. Rog si lehl na břicho a posunul se tak daleko, aby viděl rovnou dolů. Na první pohled zjistil, že měl Festus pravdu.

V široké mělké prohlubni stálo čtyřicet nebo padesát stanů, po vojensku seskupených do čtverce. V uličkách mezi nimi přecházeli lidé. Kolem tábora stálo asi třicet vozidel. Opravdu bylo zřejmé, že jsou uzpůsobena k létání.

Najednou za sebou uslyšel vybití paprskometu. Ohlédl se. Za skupinkou zakrslých borovic stoupal vzhůru bílý oblak dýmu. Ukázal se Festus a zamával, aby Roga uklidnil. Barnard tavil svou termickou zbraní díru ve skále. Rog se zase natáhl a dál pozoroval tábor.

Uvažoval, co asi Lemurové v této opuštěné krajině pohledávají. Odpověď byla jednoduchá. Planeta trpěla zuřivými útoky Halut'anů. Lemurové hledali jiné planety, kde by se mohli usadit a dál rozvíjet svou kulturu. Mnohé planety budou mít nepříznivé klima, nezvyklou atmosféru. Zde se v nepříznivých podmínkách cvičili vojáci, kteří

budou osídlencům poskytovat ochranu. Dole byl výcvikový tábor.

Rog se vrátil do vznášedla pro dalekohled. Teď viděl vojáky přecházející od jednoho stanu ke druhému, i ty, kteří měli volno a posedávali na kraji tábora. Vypadalo to nevinně. Rog byl přesvědčený, že je Lemurové neviděli přistávat.

Po chvíli vyšla z tábora skupina asi dvaceti Lemurů a zamířili k vozidlům. Rog pocítil obavy. Pak se ale vznášedla s Lemury vzdálila východním směrem a zmizela v údolí.

Rog se spokojeně posadil. V tom okamžiku zahlédl vedle sebe na zemi dlouhý stín.

„Už jste s tím hotov, Barnarde?“ zeptal se a otočil se.

Nebyl to Barnard. Rog na několik vteřin nebyl schopný se hnout.

Neznámý byl vysoký a měl na sobě cizí uniformu. Sametově hnědá plet' ukazovala na lemurský původ. Držel oběma rukama těžkou zbraň, která mířila Rogovi na žaludek.

„Kdo jste a co tu děláte?“ zeptal se muž lemurský.

Rog se probral ze strnulosti. Podíval se za vojáka a uviděl vzadu na plošině lemurské vznášedlo, které tam zřejmě nepozorovaně přistálo, když on pozoroval tábor. Další dva Lemurové stáli vedle otvoru, který Barnard a Festus vypálili ve skále. Ještě z něho stoupal dým.

Lemur opakoval otázku. Rog mu rozuměl, protože lemurstina se velmi podobala tefrodě. Bylo mu jasné, že musí Lemury co nejvíc zdržet, než se situace vyjasní. Festa a Barnarda nebylo nikde vidět, asi včas zmizeli.

„Jsem Elam Thoron, občan východního distriktu, a hledám tady vzácné kovy.“

Zatajil dech. Bude Lemurovi nápadný jeho tefrodský přízvuk? Existuje vůbec nějaký východní distrikt?

Voják ho nedůvěřivě pozoroval přimhouřenýma očima.

„Východní distrikt? Kde to je?“

Rog neurčitě mávl rukou k horám na východě.

„Aha!“ zasmál se Lemur. „Země nikoho! vy tomu říkáte východní distrikt, co? U nás se to jmenuje džungle psanců.“ Mávl zbraní vzhůru. „Vstávat, přítelíčku, musím si vás prohlédnout.“

Rog se vzdal. Výmluva mu nepomohla, spíš naopak. V nížině Amazonky se patrně v této době usídlili zločinci, buď tam utekli, nebo tam byli vypovězeni. A on se vydává za jednoho z nich!

Šel před vojákem k dýmající díře. Druzí dva Lemurové je sledovali

tázavými pohledy.

„Tak co je to, Karpone?" zeptal se Rogův strážce.

Karpon byl pohledný mladý muž. Ustoupil od otvoru v zemi.

„Těžko říct, Poru," odpověděl ostýchavě.

„Jinak řečeno, nemáš nejmenší tušení. Co tomu říkáš ty, Aiti?"

Druhý voják bezradně rozpřáhl ruce.

„Nevím, Poru. Proč se nezeptáš svého zajatce?"

„Vysvětlíte, nač je ta díra!" poručil Poru Rogovi.

Rog usilovně přemýšlel. Jestli nenajde přijatelné vysvětlení, prohledají Lemurové jeho vznášedlo skrz naskrz a najdou pouzdro s vysílačkou.

„Už jsem vám říkal," odpověděl mrzutě, „že tu hledám vzácné kovy."

„Například zlato, co?" zachechtal se Aiti.

Rog se na něj podíval a nespíchal s odpovědí. Aiti byl malý a podsaditý. Jeho obličej připomínal myš. Malá černá očka neustále tékala. Nebyl asi příliš inteligentní, zato značně prohnáný. Rog si řekl, že si na něj musí dát pozor.

„ne, zlato samozřejmě ne," odpověděl, protože ho něco v Aitiho otázce varovalo.

„To říkáte vy," posmíval se Aiti. „Víte, že bychom vás na místě zastřelili, kdybyste se přiznal."

Rog zavrtěl hlavou.

„ne, to s tím nemá co dělat. Hledám jiné prvky."

„Například?"

„Vzácné hlíny."

Aiti se na něj překvapeně podíval.

„A nač? Jste snad vědec?"

„Něco takového, ano," připustil Rog.

„Dobrá," vložil se do toho Poru. „Dejme tomu, že mluvíte pravdu. Jak jste chtěl ty hlíny najít?"

Rog ukázal na otvor v zemi.

„Jednoduše. Chtěl jsem vrtat až do hloubky asi sto metrů. Tím bych odkryl řadu vrstev podloží. Sondou bych pak

z každé vrstvy odebral vzorky a pro zkoumal je. Tak bych zjistil, kde se vyplatí kopat."

Poru přistoupil k otvoru. Dým už se rozplynul a bylo možné nahlédnout dovnitř.

„Hm," zabručel. „Zní to věrohodně. Co říkáš, Aiti?"

Aiti se mezitím vzdálil k hraně plošiny. Něco tam zvedl a držel to za zády, když se vracel. S úšklebkem se před nimi zastavil.

„Věděl jsem to," prohlásil.

„Co jsi věděl?" zeptal se Poru.

Rog bleskově sáhl po zbrani za opaskem, ale Aiti asi tušil, co má v úmyslu. Vší silou udeřil Roga pěstí do prsou, až mu vyrazil dech. Rog zavrával a upadl. Než se stačil zvednout, Aiti už nad ním klečel. Odepnul mu opasek a odhodil ho. Potom vstal. To už tu byl Poru a mířil na Roga zbraní.

„Všiml sis, co udělal, když jsem se ho ptal na zlato?" ptal se Aiti.

„ne," odpověděl Poru. „Co udělal?"

„Udělal hlavou takhle," vysvětloval Aiti a zakroutil hlavou sem a tam jako malé dítě, které se to gesto teprve učí.

Rog tiše proklínal svou neopatrnost.

„Co to znamená?" ptal se Poru.

„Znamená to ne. Aspoň to hned taky řekl. je to totéž, jako když uděláš takhle." Natáhl ruku a otáčel jí sem tam.

„Aha," řekl Poru, „a co z toho vyvozuješ?"

Aiti se zašklebil.

„Poslouchej, ty jsi nebyl tak často nahoře jako já." Ukázal k nebi.

„Na některých planetách bydlí lidé, kteří už tam jsou několik generací a skoro už se nám nepodobají. Dělají jiná gesta a taky jejich řeč se změnila." Ukázal na Roga. „Nezdá se ti, že má divný přízvuk?"

„Myslím, že máš pravdu," připustil váhavě Poru. „Tak je odjinud. A co se tím mění?"

Aiti teď nebyl k zadržení.

„Tenhle chlap tvrdí, že přišel z džungle psanců. ve skutečnosti je z jiné planety. je to nejspíš halutský vyzvědač!"

Poru se na něj udivené díval.

„To jsem zvědavý, jak to chceš dokázat!"

Aiti ukázal předmět, který celou tu dobu držel v levičce za zády. Byl to dalekohled, který Rog nechal ležet na okraji plošiny, když ho Poru překvapil.

Poru si ho prohlížel. Byl na něm kroužek, kterým se zaostřovalo. Na něm byly číselné značky.

„Cizí písmo!" vyhrkl Poru. Obrátil se k Rogovi.

„Třeba nám teď řekneš pravdu!"

„Řekl jsem ti všechno," zavrčel Rog. „Ten tvůj Aiti to nemá v hlavě v pořádku!"

Poru se odvrátil.

„Musíme mít jistotu. Prohledejte jeho letadlo!"

6.

Roga spoutali a začali s prohlídkou. Aiti si vzal k sobě jeho zbraň.

Rog už si byl jistý, že Festus a Barnard utekli. Jak to dokázali, to si neuměl představit. Důležité bylo, že jsou volní a mohou mu přijít na pomoc.

Horší to bylo s vysílačkou. Ležela v pouzdře pod jedním sedadlem ve vznášedle, kam ji strčil, aby mu nepřekážela. Jistě ji brzy najdou a může je napadnout, že vyvrtná díra má stejný průměr jako kovové pouzdro. Když jim Rog neodpoví na otázky, odnesou pouzdro dolů do tábora, a dříve nebo později se najdou experti, kteří záhadu vysílačky rozluští.

To by mohlo ohrozit CREST III. Lemurští vědci pak mohou najít i ostatní ukryté vysílačky, a posádka CRESTU III se nikdy nedozví, kde jsou pro ně uložené přídatné motory.

Rog se zuřivě rozhodl, že to nedopustí. S rukama spoutanýma za zády se začal převalovat po hrbolaté skále, aby si je uvolnil. Lemurové mu nevěnovali pozornost, a když se po něm přece ohlédl, zůstal nehybně ležet. Odíral si o skálu ruce, ale nakonec se mu podařilo pouta uvolnit.

Chvilí čekal, aby si odpočinul. V kapse měl nůž, tím si přeřízne pouta na nohou.

Náhle nad ním stanul Poru. Aiti a Karpon společně přinášeli těžké válcovité pouzdro.

„Co je to?" zeptal se Poru.

Rog najednou dostal nápad. Zašklebil se na něj.

„To je nádrž na pohonné hmoty, copak to nevidíš?"

Aiti se mečivě zasmál.

„Kanystr pod předním sedadlem? Proč tam je?"

„Vždycky s sebou vozím rezervu," tvrdil Rog. „Jinde na ni není místo."

„Ta věc nevypadá jako kanystr," prohlásil Poru. „Musíš si vymyslet něco lepšího."

Rog na něj zamžoural. Slunce mu svítilo do očí.

„Prohlédl sis letadlo. Viděl jsi, že to není lemurský výrobek?"

„No jistě! Budeš mít co vysvětlovat tajné službě."

„Dej mi pokoj s tou tvou tajnou službou," odmítl Rog. „Když je letadlo cizí výrobek, proč by měla nádrž na pohonné hmoty vypadat stejně jako vaše kanystry?"

Poru znejistěl. Podíval se na lesklý válec.

„Jaké pohonné hmoty používáte?"

„Stejně jako vy, ionizovaný vodík."

Poru se tázavě podíval na Aitiho.

„On lže," zavrčel Aiti. „Ta věc se přesně hodí do té vyvrtané díry.

Kdopak by schovával nádrž s pohonnými hmotami tady nahoře v horách? Navrhuju, abychom to rozebrali!"

Rog viděl, že nemá naději oklamat prohnaného Aitiho. Zbývalo mu jediné. Musí vysílačku zničit dřív, než se podívají dovnitř.

Oslovil Porua.

„Vždyť jsem ti říkal, že to má v hlavě popletené. Jestli ale chceš udělat, co navrhuje, laskavě mě odtud dostán co nejdál!"

Poru se na něj udiveně podíval.

„A proč?"

„Je v tom padesát kilogramů vodíkové plazmy, proto," smál se Rog. „Jestli se v nádrži začne hrabat ten nemotora, plazma se uvolní, a umíš si představit, co se stane."

„Dej si pozor," zavrčel Aiti. „Nikdo mě nebude urážet..."

„Buď zticha," okřikl ho Poru. „A nech tu věc na pokoji. Odneseme to dolů."

To se Aitimu nelíbilo.

„Chceš nechat všechny zásluhy těm dole? Ten chlap lže, jako když tiskne! V kanystru není ani gram plazmatu."

Poru se rozhněval.

„Kdo tady velí?" vykřikl na Aitiho.

„ty," zabručel Aiti, „ale když vydáváš idiotské rozkazy, tak nemusím..."

Přišla Rogova chvíle. Poru ani Aiti se ho nevšíмали. Bleskově se posadil, vytáhl nůž a přerízl si pouta na nohou.

Aiti vykřikl.

„Pozor!"

Pro Karpona už bylo pozdě. Rog se na něj vrhl. Teď nad ním klečel

a tiskl mu čepel nože ke krku.

Aiti a Poru strnuli.

„Udělejte nějakou hloupost," křikl na ně Rog, „a ten muž zemře!"

První se vzpamatoval Aiti.

„To ti nepomůže, mizera!" zavrčel vztekle. „Tady jsme na stopě něčemu velkému! Karpon proti tomu nic neznamená!"

Vytáhl z opasku malý paprskomet. Poru ho uhodil hlavní své zbraně přes zápěstí tak silně, že Aiti vykřikl a paprskomet upustil.

„ty hlupáku!" nadával mu Poru. „Kdo si myslíš, že jsi?"

Aiti se po něm jedovatě podíval, ale už se o nic nepokoušel.

„Co chcete teď dělat?" zeptal se Poru Roga.

„Vezmete s Aitím nádrž a odnesete ji zpátky do mého letadla!" poručil Rog.

Poru zaváhal. Rog přitlačil nůž Karponovi ke krku. Karpon úzkostně zasténal.

„Tak dobrá," souhlasil Poru. „Aiti, vem to z druhé strany!"

Aiti poslechl. Odtáhli těžkou vysílačku zpátky k vznášedlu a uložili ji dovnitř na podlahu. Rog mezitím vstal. Držel Karpona před sebou a dál mu tiskl nůž na krk.

„Jděte stranou!" poručil těm dvěma.

Uposlechli. Poru držel svůj těžký paprskomet hlavní k zemi.

Rog začal odšroubovávat jeden konec válcového pouzdra. Poru najednou řekl: „Tak vy jste mi lhal. To není žádný kanystř."

„ne, není," přiznal Rog.

„Obávám se, že v tom případě vám nemohu dovolit, abyste s tou věcí manipuloval."

„A jak mi v tom chcete zabránit?" zeptal se posměšně Rog.

Poru zvedl hlaveň zbraně.

„je mi líto, ale už se nemohu ohlížet na Karpona. Vstaňte!"

Nezdálo se, že by to myslel vážně. Rog se nebál, že by po něm Poru střílel, dokud drží Karpona. Něco ale Poru sledoval. A co? Chtěl se usmířit s Aitím? Nebo zkoušel nějaký trik?

Rog se znovu sehnul k vysílačce.

„Udělejte, co musíte udělat," řekl a pracoval dál.

Najednou za sebou zaslechl šramot. Uvědomil si, že celou tu dobu přehlížel něco důležitého. Vznášedlo, s kterým Poru přiletěl.

Připomněl si to ve chvíli, kdy se na něj z křoví vrhl nějaký muž.

Rog se pohotově uhnul, ale muž ho strhl k zemi. Rog se na sebe zlobil pro svou nedbalost. Mohlo ho napadnout, že jsou v letadle další vojáci.

Vytrhl se protivníkovi a překulil se ke Karponovi. Dokud má Karpona na dosah, má ještě naději. Neznámý útočník spěchal za ním. Rog se vyškral na nohy a uvítal ho ránou pěstí, až muž zavrával. Slyšel, jak Poru a Aiti křičí, ale nevěnoval tomu pozornost. Pustil Karpona a věnoval se útočníkovi. Skokem byl u něj a zasypal ho ranami pěstí.

Najednou svět kolem explodoval. Rog se vrhl k zemi. Před očima viděl hvězdičky a barevné kruhy. V uších mu dunělo a šumělo. Bodavá bolest mu projela z hlavy do zad. Nemohl se ani hnout.

Uslyšel Aitiho posměšný hlas.

„Tak to bychom měli...”

Aiti stál za ním a držel v ruce suchou větev, kterou ho udeřil do hlavy. Rog vyskočil, s výkřikem se vrhl na Aitiho a porazil ho. Slyšel, jak se Lemur směje. Najednou dostal vražedný úder do krku, který mu vyrazil dech. Zkoušel znovu vstát, ale ve svalech neměl žádnou sílu.

Chvilí se s ním všechno točilo a zvedal se mu žaludek. Mezi zuby mu skřípal písek. Nevěděl, kolik času uběhlo, když najednou uslyšel jako z velké dálky známý hlas:

„No tak račte, jak je libo!”

Někdo vykřikl. Mlaskla rána. Rog se odvalil stranou. Před ním tancovaly dvě nohy. Rozeznal tmavošedou lemurskou uniformu a chytil nohy za kotník. Lemur vykřikl a sesypal se na něho. Rog se zbavil jeho tíže a klekl si. Někdo ho chytil v podpaží a pomáhal mu vstát. Udiveně se ohlédl a spatřil důstojný obličej Festa Lennona.

„Prosím za prominutí,” prohlásil Festus, „ale zdá se, že pan hejtman není v plné síle.”

Rog se rozhlédl. Těsně za ním ležel Aiti, kterému předtím podtrhl nohy. U Aitiho klečel Barnard a prohlížel mu hlavu.

„Tenhle nejvíc vyváděl,” řekl Barnard jako na omluvu. „Musel jsem mu dát přes hlavu, a zdá se, že jsem trochu moc přitlačil.”

Vedle vznášedla leželi Poru, Karpon a čtvrtý Lemur, všichni v bezvědomí.

Rog se posadil.

„Co se stalo?” zachraptěl. „Kde jste byli tak dlouho?”

„S vaším dovolením, pane,” ozval se hned Festus, „jestli bych směl

podat zprávu..."

„Tobě to trvá," zavrčel Rog. „Gusi, povězte mi to!"

„Vrtali jsme díru," začal Barnard, „když Festus našel rozsedlinu v zadní stěně plošiny. Šel jsem se na to taky podívat. Ukázalo se, že rozsedlina je asi pět metrů široká a prostupuje celou jihovýchodní stranou hory. Na jejím východním konci se skalní stěna svažuje povlovněji než tady. Když jsme došli na konec, je to asi pět set metrů, málem nás přejel lemurský kluzák. Na poslední chvíli jsme se schovali. Kluzák proletěl rozsedlinou. Zřejmě nás neviděli. Chtěli jsme za ním, ale Festus upozoroval dva další letouny, které pomalu stoupaly podél svahu. Byla to větší vozidla, každé s deseti muži na palubě."

Rog si vzpomněl na letouny, které viděl odlétat z lemurského tábora.

„Zalehli jsme s připravenými zbraněmi u východu z rozsedliny. Když se letouny přiblížily na dostřel, poškodili jsme je tak, že se zřítily. Pak jsme se vrátili sem a přišli jsme právě včas k vaší potyčce se čtyřmi Lemury."

Rog se na něj zašklebil.

„To bylo od vás opravdu milé, Gusi. Kdybyste někdy potřeboval nějakou službičku na oplátku, jsem vaším dlužníkem. To platí i pro vás, Feste!"

„Děkuji, pane," zakvičel seržant svým vysokým hlasem. „Měl bych hned jedno přání..."

Rog ho přerušil.

„Budeš muset počkat. Nemám rád lidi, kteří honem pospíchají se svými požadavky. Teď musíme odtud co nejrychleji zmizet. Za pár minut tu bude celý lemurský tábor."

Festus s Barnardem ukládali vysílačku zpátky do vznášedla. Rog zatím zkontroloval zásobu pohonných hmot. Letoun měl čtyři nádrže po padesáti kilogramech plazmy. Tři nádrže byly ještě plné. Rog jednu vytáhl ven. Byla válcovitá, dost podobná pouzdru s vysílačkou. Uložil ji na místo, kde předtím leželo pouzdro, a doufal, že až se Poru probudí, záměnu nepozná.

Festus a Barnard byli zvědaví, ale Rog začal vysvětlovat, až když letoun odstartoval a vznášel se v těsné blízkosti severní stěny. Šlo mu o to, aby se Lemurové spokojili s jeho původním vysvětlením a dál

nepátrali. Prohnaný Aiti byl mrtvý, a Poru si rozdílů nevšimne.

Teď bylo třeba skutečnou vysílačku schovat někde poblíž a rychle se vzdálit, než je začnou hledat lemurské letouny. Festus jich zaměřil patnáct. Stoupaly podél jižního svahu. Rog přistál na malém výběžku skály ve výšce asi pět tisíc metrů nad mořem. Našli v něm trhlinu, do které pouzdro spustili. Odvinuli asi padesát metrů lana, než pouzdro spočinulo na dně. Byl to spolehlivý úkryt.

Rog teď zvolna sestupoval podél severní stěny. Když měli pod sebou nepřehlednou zvěť džungle, hlásil Festus řadu impulzů, které se vějířovitě vzdalovaly od Certo Negro všemi směry.

Lemurové začali pátrat.

Rog letěl těsně nad vrcholky stromů. Po dvou hodinách se ocitli nad soutokem budoucí Amazonky s přítokem, který jednou dostane jméno Rio Negro.

To už byla půlnoc. Rog poručil Festovi vysílat volací signál pro Korvetu a přistál na ostrově uprostřed soutoku.

V noci Korveta nalodila vznášedlo. Ostatní už byli všichni na palubě. Jejich posláním bylo úspěšně splněno. Korveta zamířila k pásmu plynů a za dvě hodiny dostihla DINA III. Nákladní loď se hned dala do pohybu směrem k dráze Jupitera a přešla do lineárního letu.

Na třiceti dvou místech Mléčné dráhy opakovaly vysílačky svá telepatická poselství. Obsahovalo souřadnice místa, kde jsou ukryty přídatné motory.

Gerald Snigert vybral pro úkryt malé světlezelené slunce ve východním sektoru Mléčné dráhy, kde bude v daleké budoucnosti umístěna základna USO. Všichni pracovali jako posedlí, když opatřovali motory ochranným obalem z umělé hmoty. Věděli, že tohle je jejich poslední úkol. Pak budou jen nečinně

sedět a sledovat, jak jejich čas ubíhá. Při práci na to aspoň nemuseli myslet.

Zatímco mužstvo ještě pracovalo, Gus Barnard ohnivě diskutoval s Gerrym Snigertem. Byl u toho i Rog Panther, ale ten jenom poslouchal.

„Vaše argumenty neobstojí, Snigerte,“ prohlásil Barnard důrazně. „vy jste sentimentální to je to nejlepší, co se o vás dá říct. Dovolte, ať to ještě jednou shrnu. Když zůstaneme tady, budeme čtyřicet, padesát,

možná i šedesát let zavření v téhle kleci, až nás milosrdná smrt vysvobodí. Nejsem si jistý, jak to bude vypadat na palubě za deset let, ale umím si představit, že se všichni zblázníme. Normální člověk, a to jsme my všichni, takovou situaci dlouho nevydrží. Říkáte, že tu zůstaneme, abychom chránili přídatné motory. Ale vysvětlete mi, k jakému užitku tu bude sedmdesát jeden šílenec. Místo toho se nám nabízí jiná možnost. Dává nám naději, že nás jednoho dne naloží CREST III a že se s ním vrátíme do reálného času. Nastoupíme všichni do jedné Korvety a poletíme dvě stě padesát světelných let daleko. Poletíme rychlostí světla. Na palubě Korvety budou uplývat jen vteřiny, a tady celá léta. Až se sem vrátíme, bude to o pět set let později. Pak tu můžeme počkat na CREST III!"

Barnard vstal a nahnul se přes stůl, jako by chtěl, aby mu Gerry lépe rozuměl. Gerry se na něj pobaveně usmál a otočil se k Rogovi. Ten však jeho očekávání zklamal.

„Má pravdu, Gerry! I když jsi můj přítel, tvé argumenty jsou chatrné."

Gerry se zasmál a také vstal.

„Pánové!" oslovil je přátelsky. „Máte mě slovo, že si návrh majora Barnarda dobře rozvážím. Jako velitel musím jednat uvážlivě. Dopřejte mi proto čas."

Rog se na něj ošklivě podíval.

„Změnil jsi se" posmíval se mu. „Dřív jsi nepotřeboval takovou dobu, abys rozeznal dobrou příležitost."

Odcházel s Barnardem z jídelny. U jejich oblíbeného stolu seděl Festus.

„Pane," zastavil Roga, „jestli si vzpomínáte, nedávno jste mi slíbil, že se na

vás mohu s důvěrou obrátit, kdybych potřeboval prokázat nějakou laskavost."

Rog si k němu sedl a vzdychl.

„Už zase! Feste, slib mi, že od téhle chvíle mi už nikdy nepřiđeš na pomoc ani pro mě nic jiného neuděláš! Nesnáším lidi, kteří tak usilovně vymáhají dluh."

Festus se zatvářil uraženě.

„Ale pane, je to opravdu jen nepatrná laskavost."

Jaká?" zavrčel Rog.

„Malá partička očka?"

Rog se natáhl přes stůl, až se jejich nosy skoro dotýkaly.

„Neumím hrát oko!" prohlásil vážně.

Festus ucukl.

„Tak mariáš?"

Rog se rezignovaně posadil na židli.

„Dobrá, mariáš."

Festus jako kouzlem vytáhl z kapsy balíček karet. Zatímco míchal a rozdával, vykládal:

„Desítka přebíjí krále. Kdo má sedmičku...

„Buď už zticha," zabručel Rog. „A dej sem karty!"